Vol III

T. D. R. C. 432

R. No. 304-3-1967

நம்பாவோர் சரித்திரமென்னும்

சைத்த வேதாந்த புராணம்

DIGITIZED

C

322:4176
N07
4890

நம்பாடுவான் சரித்திரம்

என்னும்

கைசிக வேகாதசி புராணம்.

க. வ. திருவேங்கட நாயுடு.

சென்னை-பச்சையப்ப முதலியார் கலாசாலைத்

ஒ

தமிழ்ப்பண்டிதர்.

S. MURTHY AND CO., MADRAS.—1907.

ஸ்ரீ
Q 22:44176
N07

ஸ்ரீ.

இராமஜயம்.

அம்பரமென்ற சரித்திரமென்னும்

வைதிக வேதாந்த புராணம்.

இது,

கட்டைப்பத்திரி-வரதப்பநாயகரின் குமாரரும்,

சென்னை - பச்சையப்ப முதலியார் கலாசாலைத்

தமிழ்ப் பண்டிதருமாகிய

க - வ - திருவெங்கட நாயகரவர்களால்

இயற்றப்பெற்றது.

சென்னை, முத்தியால்பேட்டை:
எஸ். மூர்த்தி அண்டு கோ.
[illegible]
[illegible]
1907.

ஸ்ரீ

சிறப்புப் பாயிரம்.

சென்னை, புதுவண்ணாரப்பேட்டை

ஸ்ரீ தியாகராஜ [illegible] பாடசாலையின் உபாத்தியாயர்

மகா-ள-ள-ஸ்ரீ

ஜே. துரப்ப நாயுடு சொல்லிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

மின்றிகழுங் [illegible] மெய்ப்புகழுங் [illegible] முருகனருண்
சேவைப் பெற்ற, தென்பேருக்கு [illegible] பிரசித்தி பெற்ற [illegible]
[illegible], [illegible] குணவாளன் [illegible] [illegible]
[illegible] கம்பன், [illegible] விபுதர்புகழ் [illegible]
[illegible] [illegible]யரே.

REGISTRAR OF CO[illegible]
REGISTERED
[illegible] 1977

முகவுரை.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஸ்ரீ பராங்குச [illegible] ஸ்ரீ [illegible] முனிவரால் அருளிச் செய்யப்பெற்ற பதினெண்புராணங்களுள், [illegible]புராணத்தில் [illegible] [illegible] [illegible] திவ்ய [illegible] [illegible] [illegible]. இச்சரித்திரம் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வெளிப்படுத்தியருளப்பெற்றது; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அனைத் [illegible]. என்னெனில், இத்தலத்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] என்பதாயிற்று. இதற்குத் [illegible]புராணமென்ப் பெயர் போந்ததென்னெனின், பாண்டியநாட்டில் ஆழ்வார்கள் மங்களா சாஸனம்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலைமலை திருக்கோட்டியூர் திருமெய்யம், திருப்புல்லாணி திருத்தங்கால் திருமோகூர் திருக்கூடல் (தென் மதுரை). ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் திருக்குருகூர் (ஆழ்வார்திருநகரி) தொலைவில்லிமங்கலம் ஸ்ரீவரமங்கை (வானமாமலை) திருப்புளிங்குடி திருப்பேரை ஸ்ரீவைகுண்டம் வரகுணமங்கை திருக்குளந்தை (பெருங்குளம்) திருக்குறுங்குடி திருக்கோளூர் என்னும் பதினெண் திருப்பதிகளுள்

ருள்ளுன நீராகுஞ்சேதுவென்பவர் திருப்பதியில் இருந்தொ[illegible] டினை [illegible] நாமம் [illegible] என்னும் பாபமகலிதாத்தலைமை பதிக்கவைகப்பற்றிய [illegible] தாம் திருமலைக்குறித்துப் பாடிய பச்சியிலென்னும் பண்ணனில் [illegible] என்னும் திருவாய்மொழியின் பலவினமிக்கு அவ்விடத்திற் சாருமும் [illegible] பாபம் [illegible] மைமையவிளக்கலின் அவ்விஷயத்தாரணமாக இப்பெயர் பெற்றதென்க.

இதில் பெருமான் திருக்கோயிலைத் திருவலஞ்செய்து திருவேங்கடத்திற்கு [illegible] விசேடங்களும், வைகைமலையில் அமைந்தும், பாவனாசியங்களின் [illegible] நீராடுதல் தாங்குங் [illegible] புத்திரும், பாவனாசத்தமாகிய பெருமைகளுங் கூறப்பட்டனவென்றும் [illegible] [illegible] [illegible] கூறப்படுகின்றது. ஏகாதசிவிரதம் [illegible] திருவுலகத்தில் இருப்பதாகவும், அதிக ஏகாதசி விரதத்தோடு இருப்பதாகவும் விளக்குகின்றது. இவ்விஷயங்களின் வைபவங்களும் அறுவகைப்புராணங்களும் அனுஷ்டித்தோர் காதைகளும் [illegible] பண்டிதர் [illegible] என்பவர்ப் பல்புராணங்களிலிருந்து திரட்டி [illegible] வடமொழிப்புராணத்துள் தென்னிலங்கைக்குக் [illegible]. அவற்றின் சுருக்கத்தைச் சண்டிக் கூறுவோம்.

ரு-வது. பாபநாசதீர்த்த மகிமை.

திருதயுகத்தில் சந்திரவதி என்னும் பட்டணத்தில் அரசபுரிந்த நாமஜங்கன் என்னும் [illegible] குமாரனான மரு என்பவன் மிக்க பலவானாதலால், அவன் இந்திரனை வென்று, சுவர்க்கத்தைக் கைக்கொண்டு அரசுபுரிந்துவந்தனன். இந்திரன் புகலிடமின்றி வருந்தி விஷ்ணுவைச் சரண்புக, அவர் அத்தைத்தியனை யெதிர்த்து, வெல்லமுடியாதவர்போல் நடித்துப்புறங்கொடுத்து, ஒருமலைக்குகையுள் மறைந்து இருக்கலானார். அங்குச்சென்று அவனை வருத்திய அத்தைத்தியனை அம்மூர்த்தியின் திருமேனியில் அவதரித்த ஒருகன்னிகை யெதிர்த்துவென்று, இந்திரன் பகைவனையழித்தவள். ஏகாதசி திதியிற் றோன்றினமையின் அக்கன்னிகைக்குப் பெருமான் ஏகாதசி என்று பெயரிட்டு, "இத்தினத்தில் நல்லுபவாசமிருந்து

விரதமநுஷ்டிப்பார்க்கு நாம் சகல போகங்களையுமளித்து, இறுதியில் நம்முலகையும் பாலிப்போம்" என்று வரந்தந்தனர். எனக் கிருஷ்ணபகவான் அருச்சுனனுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளினதாகப் பவிஷ்யோத்தர புராணம் கூறுகின்றது.

உ-வது. பாண்டு தீர்த்த மகிமை.

இத்தீர்த்தம் [illegible] இத்தினத்திற்றான் [illegible] [illegible] என்றுமைகளை வளர்த்தது. இதிகாசம்:—முன்னம் [illegible] அரசுபுரிந்துவந்த [illegible] என்னும் இராஜகுமாரி ஒருகாலிரவில் தன்பிதா மாளிகையிலிருந்து வருந்தினதாகக் கனவுகண்டு பரிதவித்து, அக்காரணமுணர விரும்பினான். பின்னர் அந்தணர் [illegible] சொற்படி [illegible] ஆரணியத்துள் வசிக்கும் [illegible] [illegible], அவளின்றிறத்தைக் கூறி, அவர் ஞானத்தால் உணர்ந்து, "உன்றந்தை தனக்குரிய பல மனைவியரையும் [illegible] [illegible] அருச்சனைபுரியாதொழிந்தனன்" என்றுரைக்கலுமா[illegible], அந்த நிஷ்களங்க அவருணர்த்தியபடியே இவ்விரதத்தையநுஷ்டித்து, அப்புண்ணியத்தைப் பிதாவுக்களித்து, அவனைச் சுவர்க்கத்துக்கேற்றினாள் என்று கிருஷ்ணபகவான் தருமருக்குத் திருவாய்மலர்ந்ததாகப் பிரமாண்டபுராணம் புகலுகின்றது.

கு-வது. பாண்டு தீர்த்த மகிமை.

இத்தீர்த்தம் [illegible] என்றுபெயர். இதிகாசம்:—முன்னம் சம்பாவதி என்னும் நகரத்தில் அரசுபுரிந்துவந்த [illegible] என்னும் அரசனுடைய மூத்தகுமாரன் லும்பகன் என்பான் மிக்க பாவியாய்த் துராசாரமும் அம்பைகளுமிருந்தமையால், அரசனால் வெருக்கப்பட்டு ஆதரவின்றி யடவிசார்ந்து வருந்தலாயினன். ஒருநாள் அவன் ஆகாரத்துக்குணத் தேடிப் பழங்களைத் தானடைந்து [illegible] என்னும் வெறுப்பின் வண்ணமாக "இது நாராயணனுக்குப் பிரியமாகுக" என்றுவீசி, அன்றிரவுமுற்றும் [illegible] உறங்காதிருந்தனன். அத்தினம் இவ்விரதத்தினமாகையால் அபுத்தியாற் செய்த விரதத்தை யம் பெருமானுவந்து, அவனுக்கு நல்லுணர்வுமருளி அரசினையடைய

அங்கீகரித்து இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கு [illegible]. என்று கிருஷ்ண பகவான் யுதிஷ்டிரருக்குச் [illegible] பவிஷ்யோத்தர புராணம் சொல்லுகின்றது.

௨௧-வது. தைமாதச் சுக்லபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்குப் புத்ரதா என்றுபெயர். இதிகாசம்:—பூர்வம் பத்ராவதி என்னும் பட்டணத்தில் [illegible] என்னும் ராஜா [illegible] புத்திரனில்லாக் குறையால் [illegible] வருந்திக் கொண்டிருந்தான். [illegible] ஒரு முனிபுங்கவரைக் கண்டு [illegible] குறையைக் கூறி, அவரால் இவ்விரத விசேஷத்தைக் கேட்டு, அனுஷ்டித்து, அதினால் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றனன். என்று கிருஷ்ணபகவான் தருமபுத்திரருக்கு அருளிச்செய்ததாகப் பவிஷ்யோத்தரபுராணம் கூறுகின்றது.

௨௨-வது. மாசிமாதக் கிருஷ்ணபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்கு ஷட்திலா என்றுபெயர். இது பலவிதமான தானங்களைச் செய்தற்குரியது. இதிகாசம்:—பூவுலகில் ஒரு பிராமண ஸ்திரீ பலவித விரதங்களைச் செய்பவளாயிருந்தும் யாசகர்க்கு அன்னதானம் செய்யாதவளாயிருக்க, அவளை [illegible] பரீக்ஷிக்கும்படி [illegible] யாசித்தபோது, அப்பாத்திரத்தில் ஒரு மண்ணுருண்டையைப் பிக்ஷையாக அவள் இட்டனள். மண்ணுருண்டையைப் பெருமாளுக்கிட்ட விசேஷத்தால் அவள் [illegible] தவிர்ப்பு [illegible] தானியாதிகளில்லாது வெறுமனே [illegible] வருந்தி அவள் [illegible] உபாசித்து அவரால் [illegible] பாபத்தை [illegible], அவருடைய [illegible] தேவகன்னிகைகளால் இச்சட்திலா ஏகாதசி விரதமகிமையைத் தெரிந்து, அதை அநுஷ்டித்துச் சகல ஐசுவரியத்தையும் அடைந்தனள். என்று [illegible] தால்ப்ய முனிவருக்குக் [illegible] கூறியதாகப் பவிஷ்யோத்தரபுராணம் கூறுகின்றது.

௨௩-வது. மாசிமாதச் சுக்லபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்கு ஜயா என்றுபெயர். இதிகாசம்:—தேவசபையில் கானஞ்செய்துகொண்டிருந்த புஷ்பவதி மாலியவான் என்னும் கந்தருவ ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒருவர்மேலொருவர் காமவிகாரராய்த் தான லயங்களைத் தவிர்ந்த [illegible] குற்றத்தால் இந்திரனால் சபிக்கப்பட்டுப் பிசாசவடிவமடைந்தனர். அவர் ஒருகாட்டில் ஓர் அசுவத்தமரத்தினடியில் வசித்துக்கொண்டு [illegible] இவ்விரததினத்தில் உபவாஸமிருந்து பாவமோசனமடைந்து, அவர்கள் தமது பழைய வடிவத்தைப் பெற்று [illegible] சுவர்க்கமடைந்தனர். என்று கிருஷ்ணபகவான் தருமராஜருக்குச் சொல்லியருளியதாகப் பவிஷ்யோத்தரபுராணம் கூறுகின்றது.

௨௪-வது. பங்குனிமாதக் கிருஷ்ணபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்கு விஜயா என்றுபெயர். இதிகாசம்:—ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தி பகதால்ப்ய முனிவரிடம் கேட்டபடி இவ்விரதமநுஷ்டித்து, அப்பலத்தால் கடலைக்கடந்து இராவணனையும் வென்றனர். என்று பிரமதேவர் நாரதமுனிவருக்குக் கூறியபடி கிருஷ்ணபகவான் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியருளியதாக ஸ்காந்தபுராணம் சாற்றுகின்றது.

௨௫-வது. பங்குனிமாதச் சுக்லபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்கு ஆமலக ஏகாதசி என்று பெயர். இதிகாசம்:—வைதிசம் என்னும் நகரத்தில் [illegible] சைத்ரரதனென்னும் அரசன் [illegible] இவ்விரதத்தை அநுஷ்டிக்கையில், ஒருநாள் இரவில் ஒரு வேடன் [illegible] பிறர் [illegible] அவனும் [illegible] அவ்வேடன் [illegible] [illegible] பெற்று, மறுஜன்மத்தில் [illegible] அரசனாய்ச் சனித்து, [illegible] பிராமணர்களுக்குத் [illegible] வந்தனன். ஒருநாள் அவன் வேட்டைக்குச்சென்று [illegible] [illegible] அங்கு அவன்பகைவர்கள் இவனைக் கொல்ல [illegible] [illegible].

அவனது சரீரத்தில் விஷ்ணுவினின் மகாசக்தியான ஒரு கன்னிகை தோன்றி அவர்களையெல்லாம் கொன்றனள். என்று மாந்தாதாவுக்கு வசிஷ்டமுனிவர் கூறியதாகப் பிரம்மாண்டபுராணம் பேசுகின்றது.

௯-வது. சித்திரைமாதக் கிருஷ்ணபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்குப் பாபவிமோசனி என்று பெயர். இதிகாசம்:— சைத்திரரதம் என்னும் திவ்வியவனத்தில் தவம்புரிந்துகொண்டிருந்த மேதாவி என்னு முனிவருடைய தவத்தைக் கெடுக்கும்படி இந்திரனேவலால் வந்து மயக்கிய மஞ்சுகோஷை என்னும் தேவஸ்திரீயை அம்முனிவர் ஐம்பத்தைந்து வருடம் ஆகியும் மூன்றுநாள்களாகக் கருதி, இன்பநுகர்ந்து பின்தெளிந்து, "என் தவத்தைக் கெடுத்தவளே நீ" என்று சினந்து, அவளை "நீ பிசாசாகுக" என்று சபித்தனர். பின்னர் அம்மாது பலவாறு வேண்டிக்கொள்ள இரக்கமுற்று "இவ்விரதம் அநுஷ்டித்து விமோசனமடைதி" எனக்கூறித் தாமும் தமது பிதா சியவனமுனிவர் கட்டளைப்படி இவ்விரதமே யநுஷ்டித்துத் தவத்தைவிட்டு மயங்கிய தமது பாவத்தையும் போக்கிக் கொண்டனர். என்று லோமசமுனிவர் மாந்தாதாவுக்குக் கூறியபடி கிருஷ்ணமூர்த்தி தருமபுத்திரருக்குக் கூறியதாகப் பவிஷ்யோத்தரபுராணங் கூறுகின்றது.

௧௦-வது. சித்திரைமாதச் சுக்கிலபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்குக் காமதா என்று பெயர். இதிகாசம்:— பாதாளத்தில் அரசுபுரிந்திருந்த புண்டரீகனென்னும் அரசனது சபையில் இசை பாடிக்கொண்டிருந்த லலிதன் என்னும் கந்தருவன் மனையிலிருந்த தன் மனைவி லலிதையை நினைத்துக்கொண்டு, காமவிகாரியாய் இசைதவறி அபஸ்வரங் கலந்தோத; அதனைக் கார்க்கன் என்னும் நாகனறிந்து உணர்த்த, புண்டரீகன் அக்கந்தருவனை "அரக்கனாகுக" எனச் சபித்தனன். அதனையுணர்ந்த லலிதை மனங்கலங்கித் தன் நாயகனுக்கு நேர்ந்த சாபத்துக்குப் பரிகாரந் தேடுவாளாய், விந்தமலையில் தவம் புரிந்திருந்த சிருங்கிமுனிவருக்கு விண்ணப்பித்துவேண்டி, அவருரைத்தபடி இவ்விரதமநுஷ்டித்து அப்பலனைப் புருடனுக்குதவி

னினைச் சாபத்தினின்றும் விடுவித்தனள். என்று திலீபராஜனுக்கு வசிஷ்டர் உரைத்தபடி கிருஷ்ணபரமாத்மா தருமராஜருக்கு அருளியதாக வராகபுராணம் வகுக்கின்றது.

௧௧-வது. வைகாசிமாதக் கிருஷ்ணபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்கு வரூதினி என்று பெயர். இவ்விரதம் உருத்திரன் மாந்தாதா துந்துமாரன் முதலியோரால் அநுஷ்டிக்கப்பெற்றதென்றும், இத்தினத்தில் பலவிதமான தானங்களைச் செய்ய அவை அதிகபலனைத் தருவதாகுமென்றும், பிதிர்க்களுக்குப் பிரீதி தரவல்லதென்றும் கிருஷ்ணமூர்த்தி தருமபுத்திரருக்குக் கூறியதாகப் பவிஷ்யோத்தரபுராணம் பகருகின்றது.

௧௨-வது. வைகாசிமாதச் சுக்கிலபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்கு மோகினி என்று பெயர். இதிகாசம்:— ஸரஸ்வதி நதி தீரத்தில் பத்ராவதி என்னுநகரில் த்யுதிமான் என்னும் சந்திரவம்சத்து அரசன் அரசுபுரியுங்கால், அப்பட்டணத்தில் தனபாலனென்னும் ஒரு வணிகனிருந்தனன். அவனுக்குள்ள குமாரர் ஐவருள் இளையவன் திருஷ்டபுத்தி என்பான் பாபமுடையனாகையால், அரசனால் நாட்டைவிட்டுத் துரத்தப்பட்டுக் கவலையடைந்து அங்கு வனமடைந்து கங்கையிலிருந்த கௌண்டின்யமுனிவருடைய வஸ்திர ஜலபரிசத்தால் பரிசுத்தனாய், அவர்கூறியபடி இவ்விரதமநுஷ்டித்து முத்தியடைந்தனன் என்று இராமமூர்த்திக்கு வசிஷ்டமுனிவர் கூறியபடி கிருஷ்ணமூர்த்தி தருமராஜனுக்கு அருளியதாகக் கூர்மபுராணங் கூறுகின்றது.

௧௩-வது. ஆனிமாதக் கிருஷ்ணபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்கு அபரா என்று பெயர். இதில் ஸ்நானஞ்செய்தவர் பரலோகத்தையடைவார்கள். ஸ்திரீவதை பிரமஹத்திகளைச் செய்தவர்களும் இவ்விரதமநுஷ்டித்தால் அப்பாபங்களை எளிதிற் போக்கிக்கொள்வர் என்று தருமராஜனுக்குக் கண்ணபிரான் கூறியருளியதாகப் பிரமாண்டபுராணம் பகருகின்றது.

[illegible]

[illegible] பேசுகின்றது.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

உ0-வது. புரட்டாசிமாதச் சுக்கிலபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்கு [illegible] [illegible] பூஜித்து [illegible] ... புராணஞ் சாற்றுகின்றது.

உ௧-வது. ஐப்பசிமாதக் கிருஷ்ணபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்கு இந்திரா என்று பெயர். இதிகாசம்:—[illegible] மகிஷ்மதிப்பட்டணத்தில் [illegible] ... பகருகின்றது.

உ௨-வது. ஐப்பசிமாதச் சுக்கிலபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்குப் பாபாங்குசா என்று பெயர். [illegible] ... பகருகின்றது.

உ௩-வது. கார்த்திகைமாதக் கிருஷ்ணபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்கு ரமா என்று பெயர். இதிகாசம்:—[illegible] மகள் சந்திரபாகையை [illegible] ஏகாதசி [illegible]

[illegible] தன்னை மிகச்சிறப்பாக அநுஷ்டித்து உபவாச ஜாகாரங்களைச் [illegible] அதைக்கண்ட சோபனனும் அநுஷ்டித்து மறுநாளுதயத்திற் பசியால் வருத்தமடைந்து இறந்தனன். அவன் அவ்வொருதின விரத பலத்தாலேயே தேவநுதி மந்தரபருப்பதத்தில் பூர்வஜன்ம வுணர்ச்சியோடு அரசபுரிகையில், அந்நாட்டுச் சோமசன்மனென்னும் புண்ணியமிகுதிய ஒருவன் அங்குச் செல்ல, சோபனன் அவனைத் தன் மனைவி மாதுருடைய க்ஷேமங்களை விசாரித்தனன். இவ்விஷயத்தை அந்தணன் சந்திரபாகைக்கு உணர்த்தவே, அவள் தனது கணவனையடையவிரும்பி வனமடைந்து அங்கிருந்த வாமதேவமுனிவருபதேசப்படி இவ்விரதமாற்றுத் தேவசரீரம்பெற்று நாயகனையடைந்து மகிழ்ந்திருந்தனள் என்று தருமராஜனுக்குக் கிருஷ்ணபகவான் கூறினதாகப் பிரமவைவர்த்தபுராணம் பகருகின்றது.

உ௪-வது. கார்த்திகைமாதச் சுக்கிலபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்குப் பிரபோதினி என்று பெயர். ஆடிமாதச் சுக்கிலபக்ஷ ஏகாதசியிற் சயனித்துப் புரட்டாசிமாதச் சுக்கிலபக்ஷ ஏகாதசியிற் பரிவர்த்தனம் பண்ணிய பகவான் அறிதுயிலொழிந்த தினம் இதுவே: இப்பெருமானை ஏகாதசிதினத்தில் இன்னின்ன புஷ்ப பத்திரங்களாற் பூஜித்தவன் இன்னின்ன பலனைப் பெறுவானென்றும், இந்நிந்த தானங்களைச் செய்தவன் இன்னின்ன பலனை யடைவானென்றும், பொதுவிதிகளைப் பெரும்பாலும் கூறினதன்றி, இவ்விரத மான்மியங்களையும் நாரதருக்குப் பிரமதேவன் விரிவாக அருளியபடி தருமபுத்திரருக்குக் கண்ணபிரான் அருளியதாக ஸ்காந்தபுராணஞ் சாற்றுகின்றது.

உ௫-வது. அதிமாதக் கிருஷ்ணபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்குப் பரமா என்று பெயர். இதிகாசம்:—காம்பிலி தேசத்தில் சுமேதன் என்னும் பிராமணனும் [illegible] கௌண்டின்னிய முனிவரால் இவ்விரதோபதேசஞ் செய்யப்பெற்று அவ்விதியின்படி அநுஷ்டித்துக் குபேரனைப்போன்ற செல்வத்தைப்

பெற்று மகிழ்ந்தனன். என்றும், மற்றும் அந்நிருத்தரப் பேறு பெற்றோர் வைபவங்கள் பலவென்றும், இருந்தைபவான் [illegible] களுக்குக் கூறியதாக ஸ்காந்தபுராணத்து சாற்றுகின்றது.

உ௬௬-வது. அதிகாரத் தக்லைபக்ஷ ஏகாதசி.

இதற்குப் பத்மம் என்று பெயர். இதிகாசம் :— இருசகவிரிய மகாராஜன் மனைவி பத்மினி என்பவள் இவ்விரதம் அனுஷ்டித்துக் கார்த்தவீரியனென்ற புத்திரனைப்பெற்று [illegible] மடைந்தனளென்று புலஸ்திய முனிவர் நாரதருக்குக் கூறியதாக ஸ்காந்தபுராணங் கூறுகின்றது என்பர் [illegible].*

இவ்விருபத்தாறு ஏகாதசிகட்குங் கூறிய நாமங்களேயன்றி வேறுபெயர்களும் வழங்குவதுண்டு. அவை, வைகாசிமாதச் சுக்கிலபக்ஷ ஏகாதசிக்கு [illegible] யென்றும், ஆனிமாதச் சுக்கிலபக்ஷ ஏகாதசிக்குப் [illegible] ஏகாதசி யென்றும், [illegible] மாதச் சுக்கிலபக்ஷ ஏகாதசிக்கு உத்தானஏகாதசி யென்றும், கார்த்திகைமாதச் சுக்கிலபக்ஷ ஏகாதசிக்குக் கைசிக ஏகாதசி யென்றும், மார்கழி மாதச் சுக்கிலபக்ஷ ஏகாதசிக்கு வைகுண்ட ஏகாதசி யென்றும், வழங்குவனவாம். அன்றியும், [illegible] ஏகாதசி [illegible] ஏகாதசி [illegible] ஏகாதசி முதலிய பெயர்களும் மாறிவழங்குவதுமுண்டு.

ஆனிமாதச் சுக்கிலபக்ஷ [illegible] இவ் வடமொழிப்பெயரைக் கூறினும், மாசிமாதச் சுக்கிலபக்ஷ [illegible] ஏகாதசி

* விரதமநுஷ்டிப்பவர்க்கு இங்குக் கூறிய ஏகாதசிகளெல்லாம் உரியனவாகவிருக்க ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருஏகாதசியையே சிறப்பாக அநுஷ்டித்ததாகக் கூறியது என்னையெனின், அவரவர்கள் விரும்பிய இஷ்டங்களைச் சித்திசெய்து கொள்ள அவ்வவ்வேகாதசிகள் உரியவாயிருந்தமையி னென்க. [illegible] முதலியோர்க்கும் மார்கழிமாதச் சுக்கிலபக்ஷ ஏகாதசி எப்படிச் சிறப்பாய் உரியதாயிருந்ததோ அவ்வாறே அவரவர்களுக்கு அந்தந்த ஏகாதசி சிறப்பாயிற்று. எனவே, மற்றைய ஏகாதசிகளைப் பொதுவாக அநுஷ்டித்து வந்தார்களென்பது கருத்து.

வைபவிசேஷங்கள் அமைந்துள்ளனவாகக் [illegible] ஏகாதசி [illegible] அருளிச்செய்த [illegible] ஏகாதசி [illegible] பாவத்தவடன் [illegible] அவன் மனைவி [illegible] போக்கி [illegible] புராணம் [illegible] அவன் மனைவியரும் [illegible] புண்ணியம் [illegible] புராணத்துக் [illegible] பல புராணங்களிற் [illegible] கூறப்படுகின்றது.

இத்தகைய வைபவங்கள் வாய்ந்த இவ்வேகாதசிக்கு [illegible] ஸ்ரீ பாகவதம் [illegible] அருளிய [illegible] பெரிய [illegible] சுருங்கக் [illegible] இதனைப் [illegible] பொருட்டே [illegible] படிக்கையால் [illegible] எனக்கு [illegible] இக் கருத்தின்படி [illegible] பெற்றனவென்வே [illegible] கடவர்.

* பாவத்தவடன் = வேதசாஸ்திர [illegible].

முகவுரை.

இதனை வடமொழியைத் தெரியாதோர்க்கும் [illegible] பக்தியினின்றும் [illegible], திருக்கைசிக [illegible] பூமிப் பிராட்டிக்கு [illegible] மஹாத்ம்யம் ஸ்ரீபட்டர் [illegible] திருநக்ஷத்திரத்தில் [illegible] [illegible] புராணங்களில் [illegible] [illegible] பொருட்சாரத்தைச் அச்சிட்டு வெளியிடுகின்றேன். [illegible] [illegible] ஸ்ரீ [illegible] கே. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஆசீர்வதிப்பார்களென்று [illegible] மாகும்.

இங்ஙனம்,
தாஸன்,
கு. வ. திருவேங்கடன்.
28, தாதா முத்தியப்பன் தெரு,
ஜார்ஜ்டௌன், சென்னை.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீவராஹபுராணத்தில்

ஸ்ரீவராஹநயினார், ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்குத்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கைசிகமாஹாத்ம்யம்.

இக்கைசிக மாஹாத்ம்யமானது வியாஸ பகவானால் அருளிச் செய்யப்பெற்ற பதினெண்புராணங்களுள் ஸாத்விக புராணமான வராஹ புராணத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் ஸ்ரீவராஹபூமி ஸம்வாதத்தில் [illegible] அத்தியாயத்தில் உள்ளது. ஸ்ரீ ஆதிவராஹமூர்த்தியான எம்பெருமான், பூமிப்பிராட்டியாரைப் பிரளயார்ணவத்தினின்று எடுத்தருளின பிறகு பிராட்டியாரின் திருவுளப்பாங்கினை அறிந்து பின்பு இச்சரித்திரத்தை அருளிச்செய்தனனாகையாலும், இது ஸர்வோத்தமமானதென்று உணரத்தக்கது.

*(ஸ்ரீ பராசரபட்டர் வ்யாக்யானத்தின் ஸங்க்ரஹம்.)

ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி ஸ்ரீ வராஹநயினாரைப் பார்த்து, "ஸகல லோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியான ஸ்ரீ யஜ்ஞபதியே! அடியேன் தேவரீருக்குச் சேஷபூதையாய்க் காரியமாய் பக்தையுமாயிருக்கின்றேன். அடியேனுக்காக ஸர்வ ப்ராணிகளுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக எளிதாயிருப்பதொரு உபாயம் அருளிச்செய்யவேண்டும்." என்ன, ஸ்ரீ வராஹநயினார் பூமிப்பிராட்டியைப் பார்த்து, அருளிச்செய்கிறார்:—ஒருவன் நம் ஸந்நிதி

* இது, மேற்படி வ்யாக்யான பங்க்திகளையே திரட்டி, அவ்வாக்ய ரூபமாகவே எழுதப்பெற்றது.

யை பெறுகைக்குறுப்பின் நாடிக்கு ஆயிரமாயிரம் வருஷம் நமக்குப் பக்தனாய் காலயாவாப்பமும் பண்ணிக்கொண்டிருப்பன்; பன்னிரண்டு வருஷம் நம் ஸந்நிதியை மெழுகிக்கொண்டு வருவானாகில், பெரிய ஸ்ரீமத்வம்சத்திலே பிறந்து நமக்குப் பக்தனாய், பின்பு குசத்வீபத்திலே சென்று பதினாயிரம் வருஷம் அங்குள்ள போகங்களைப் புஜித்து அங்குநின்றும் மீண்டு ஜம்பூத்வீபத்திலே ராஜாவாக ஜநித்து, நமக்குப் பக்தனாயிருந்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்நிதியிலேயும் கைங்கர்யஞ்செய்து, நம் சாஸ்த்ரத்தையும் அறிபுணர்ந்து, அநேக பூமியடைந்த நமக்குச் சமர்ப்பித்து, அநேகம் ஸந்நிதிகளை நமக்கு நிர்மாணித்து, சீர்மையில் நம்மிடையடைப் பெறுவன். நம் ஸந்நிதியை மெழுகுகிறவனுக்குத் தாத்திலிருக்காவது, ஸாமீப்யத்திலிருக்காவது, கோமயங்கொண்டு மெழுகுமவன் அடியையப்புக்கு ஆயிரமாயிரம் வருஷம் இந்த்ரலோகத்திலே புகழ்த்தக்கவனாய், ஸ்வர்க்கலோகம் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும். அங்குநின்றும் சால்மலித்வீபத்திலே சென்று பதினாயிரம் வருஷம் அங்குள்ள போகங்களை அனுபவித்துப் பின்பு ஜம்பூத்வீபத்தில் வந்து ராஜாவாய்ப் பிறந்து, தார்மிகனாய், ஸர்வ சாஸ்த்ரவித்தமனாய்ப் பின்பு பன்னிரண்டு வருஷம் அனாச்ரிதத்தையப் பக்தியோகத்தாலே நம்மை உபாஸித்து பரமபதம் அடையப் பெறுவன்.

நமக்குத் தொடுக்கவும் தொப்பளிக்கவும் நம்மிடையகுமும் தன்னிச்சமைக்கு உகந்து கொடுப்பவன், அந்த ஜலத்திலுடைய நம்மொரு துளிக்கும் ஆயிரமாயிரம் வருஷம் ஸ்வேதத்வீபத்திலே மந்தரியஞ்சேர்யுக்தனாயிருந்து, ஜம்பூத்வீபத்தில் வந்து, ஸர்வலோக பரித்யாகம் பண்ணி, நம்மிடையடைப்பெறுவன். நம் ஸந்நிதிக்கு அலங்காரமான வஸ்த்ரங்களாயினும் புஷ்பங்களாயினும் அவர்கள் அவ்விடத்தில் யாதொரு [illegible] அத்தப்ரகாரத்துக்கு ஆயிரமாயிர வருஷம் ஸ்வேதத்வீபத்திலே ஸர்வேச்வரனுடையனாய் ஸர்வதர்ம நிச்சயத்தையும் [illegible] காமரூபியாய் [illegible] ஸ்திரமாய் அவ்விடத்திலே அநேக போகங்களை அனுபவித்து, ஸ்வர்க்கலோகத்திலே சென்று [illegible] அப்ஸரஸ்களோடே விளையாடித்து, அங்குநின்றும் ஜம்பூத்வீபத்தில் வந்து ஸர்வஸங்க பரித்யாகம்பண்ணி நம்மிடையடைப்பெறுவன்.

பாடவல்லான் யாவனொருவன், ஜாகரவ்ரதநிஷ்டனாய்ப், ப்ராஹ்மணன் முஹூர்த்தத்திலே நாம் முகங்கொடுத்துக் கேட்கிறோமாம், நாம் ஜகத்ரக்ஷணசிந்தையிலே அப்யாஸனாயிருக்கிறோமாம், நம்முடைய குணவிசேஷங்களை உள்ளாக்கிப் புணர்க்கப்பட்ட காதைகளை ஒருபலத்தைப் [illegible] நம்பக்கல் ப்ரீதிவிசேஷத்தாலே நமக்கே பாடக்கடவன். இப்படி உம்முடைய புகழையும் நம்முடைய புகழையும் உள்ளாக்கிப் புணர்க்கப்பட்ட காதைகளை நமக்குப் பாடினவன் அந்தக் காலத்திலுண்டான [illegible] ஆயிரமாயிரவருஷம் ஸ்வர்க்கலோகத்திலேயிருப்பன்; அவன் ஸ்வர்க்கலோகத்திலே பிருக்குமனாகில், அங்குள்ளார் எல்லாரும் [illegible] குணவானுமாய், ஸ்வர்க்கலோகத்திலே விருப்புடையானுமாய், ஸர்வசாஸ்த்ரங்களையும் அறிந்து, அங்கும் நம்மையே [illegible] அங்குள்ளார்க்குத் தலைவனாயிருக்கும். [illegible] நம்மை மறந்திராமல் நமக்குப் பக்தனாயிருந்து, ஆராதனங்களை [illegible] செய்து, நம்மையே சிந்தித்துக்கொண்டு, இதர [illegible] அங்குள்ளார் எல்லாரையும் அனுக்ரஹிக்கக் கடவன். பாடிக்கேட்பனான் தந்தானும் நம்மையே சிந்தித்துப் பாடுவதாலே, அங்குநின்றும் அவனைக் கொண்டுபோய் எப்போதும் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நம்மையே பாடும்படி செய்வோம்.

இப்படி வராஹநாயனார் அருளிச்செய்யக்கேட்ட பூமிப்பிராட்டியார், திருவுள்ளத்தின் உகப்பையுடையாள் திருமுகத்திலே தோற்றும்படி மலர்ந்த திருமுகத்துடன் ஸ்ரீ வராஹநயினாரைக்குறித்து விண்ணப்பஞ்செய்கிறாள்:— "ஸ்வாமீ! வேதங்களாலும் ரிஷிகளாலும் சொல்லுகையன்றிக்கே தேவரீர் தாமே அருளிச்செய்யும்படியாயிருக்கிற இப்பாட்டுக் [illegible] பலத்தாலே தேவரீருடைய திருவடிகளைப் பெற்றவன் யாவனொருவன்? அவனை அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தாள்.

இப்படி விண்ணப்பஞ்செய்த ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியைப் பார்த்து ஸர்வேச்வரன் ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்கிறான்:— [illegible] சொல்லுகிறதுபோல [illegible] இருப்பதொரு [illegible]

ரைக்யாயிருக்கும்; பாணனெனுமவன் அப்படிப்பாடி நம் பெரியவரிடைப் பெற்றான். அவனைச் சொல்லுகிறோம் கேளீரென்று அருளிச்செய் கிறார்:—வராஹப் பெருமாள் நாச்சியாரே! தக்ஷிணதிக்கிலே மஹேந்த்ர பர்வதம் ப்ரவஹிக்கும் ப்ரதேசத்தின் அருகே; அங்குவிரு நதியிலே கங்கை நதியொன்று ... அதி பாவியாயிருக்கிறது; முன்பு ஒரு காலம் குறுங்குடியாகக் கட்டியிருந்து அக்ஷேத்ரத்திலே பாபயோனியிலே பிறந்தானொருவன், நமக்குப் பாடவேண்டுமென்று பக்கல்பித்து ஜாகரித்துக்கொண்டு, நம் பக்கல் பரிவோடே ப்ராஹ்ம முஹூர்த் தத்திலே வந்து, தன் ஜாதிக்கேற்றபடி இருந்து பாடுகிறான். இப்படி அந்த ஜாதியிலே பிறந்திருந்தும், நம் குணங்களைக் காரணமாக பண்ணி நமக்குப் பக்தனாய் வந்து இப்படி பத்துவருஷம் பாடுகிறான். பின்பொருகால் கார்த்திகைமாதத்து ஷுக்லபக்ஷ * த்வாதசி யன்று ராத்ரி ஒரு ஜாமத்துக்குமேல் ப்ராணிகள் எல்லாரும் உறங் கினவளவிலே; தான் ஜாகரவ்ரத நிஷ்டனானமையாலே உணர்ந்திருக்

---

* நம்பாடுவார் விரதமநுஷ்டித்த ஏகாதசியை விசேஷமாகக்கொண்டு கோயிலாதி திருப்பதிகளில் அத்தினத்தைக் கொண்டாடுவர்; சிலர் த்வாதசியைவிடத்தக்கது என்னவெனமெய்யாயிருக்கில், அவர் நகரித்த அன்றைய ஏகாதசி தசமிவேதையைக் கொண்டிருக்கலாமென்று நிச் சயிக்கலாகின்றது. அவ்வேதையையுடைய ஏகாதசியை அனுஷ்டிக் காமல் த்வாதசியில் அவ்விரதம் நடத்தக்கவேண்டுமென்று "தசமீ வேதையினோடு கூடிய வேகா தசியற்றில் விரதநிலைசெய் யோமல் - வனைச் சிலா துவாதசி தன்னின் மருவுறு மனமுந் தாமல் - அசிபுகூர் திரயோ தசியிற்பா ரணைசெய் துத்தர்கட் காகிறமு மன்றும் - வளைத் லையச் சற்பாத் திரமதை யோர்க்கு வழங்கியப் பலன்களைத் துய்மால்." எனப் பாகவதம் உருக்குமாங்கதபடலம் கூறுவது செய்யுள் விளங்கு கின்றமையும் உணரத்தக்கது. ஆகையால், துவாதசிவிரதம் ஏகாதசி விரதமன்றியில்லை யாகையாலும், துவாதசியில் ஜாகரவிரதமின்மை யாலும், வேதையை யனுசரித்தாலத்தில் த்வாதசியில் அநுஷ்டிக்கலா மென்றாம் அவ்விருதிதிகட்குமுள்ள அபேதத்தையுணர்த்தியதாயிற்று. எனவே, நம்பாடுவார் அநுஷ்டித்தது ஏகாதசியென்பதே துணிபு.

கிற இடத்தேடி வந்து, நமக்குப் பாடுவதாகச் சங்கல்பம் செய்து வீணையுமாகக் கொண்டு தன் வீட்டினின்றும் புறப்பட்டான். இவன் வருகிற நடு வழியிலே ஒரு ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸன் கையிலே அகப்பட்டான். ராக்ஷ ஸனாய் மாம்ஸபக்ஷணியானமையாலே பசியாயிருந்தான். நம்பாடு வான், நம்மை நினைத்து, கைக்குத் தொட்டாமல் ... த்ருஷ்ணையுடைமை யாலே தாப்பலனாயிருந்தான். நம்பாடுவான், ப்ராஹ்மணன் இல்லாமை யாலே ஒரு பக்ஷ நிலையைச் சொல்லி, வஞ்சித்துப் போக மாட்டுகி றிலன். பல்லா யல்லாமையாலே பாசுரமிட்டு விடுவித்துக் கொள் ளவும் மாட்டுகிறிலன். "நம் காத்தருள்கிலை!" என்று, காற்று, கண்ணீர் ததும்பி, நம்பக்கல் பாவபாவமும் மறந்து நின்று, ப்ர ஹ்ம ராக்ஷஸனைப் பார்த்து, மதுரமாக ஒருவார்த்தை சொல்லுவான்:—

"ராக்ஷஸனே! நிற்குமளவே உன்னைச் சுக்கிப் பார்ப்பதை கொள்ளப் போகிறதுவதற்கும், என்னை விடுவாய்" என்றான்.

கேட்ட ராக்ஷஸன், அதிக்ரூரமாய் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகி றானிருந்து நின்றது. கோபத்தால் சிவந்த கண்கள் விழித்து வருகிற ராக்ஷஸனைப் பார்த்து, மீளவும் நம்பாடுவான் ஒருவார்த்தை சொல்லுவான்:—"நீ இப்படி என்மேல் துடித்து செய்யப்போகி றது யாது?" என்றான். ராக்ஷஸன், நம்பாடுவான் வார்த்தையைக் கேட்டுத் தன்பசியாலே மநுஷ்ய மாம்ஸத்திலே ஆசைப்பட்டதனை தாய்க்கொண்டு, கோபமானதோர் வார்த்தையைச் சொல்லிற்று. "நீ இங்கிருப்பவன் புசிப்பாய் இறைப்பிடமென்று பத்துநாளும் பசி யிளைப்பித்துத் திரிகிறாய்; கண்டபத்துநாளாகப் பட்டினியாய் இருந் துத் திரிகிறேன்; ஆகையாலே எனக்குப் பக்ஷ்யமாகத் தெய்வம் தந் பிக்குவைத்த உன்னை விடுவேனோ? விடுகிலேன்; உன்சரீரத்தின் அவயவங்களைத் தனித்தனியே பிரித்து, ருதிரமாம்ஸாதிகளைக் கொ ண்டு, தேவதாராதகப்பசனை, என் பசியைத் தீர்த்துக்கொண்டு எனக்கு இஷ்டமானபடி போவேன்." என்றது.

இப்படிப் ப்ரஹ்மராக்ஷஸன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு நம்பாடுவான், சரீரநாசியர்த்தனை வியந்து துக்கங்களை விடும் நம் பக்கல் பக்தியதிசயத்தாலே திட்டமிட்டு, நமக்குப் பாட வேண்டு

[illegible]

எனக்குமுண்டு; ஆகையால் என்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்பாயாக; த்ரைலோக்ய நாதனான ஸர்வேச்வரனைத் திருப்பள்ளியுணர்த்தி வ்ரதத்தை நிறைவேற்றி, மீண்டும் யாதொருபடி நான்வருவேனோ அதற்கிடான ப்ரதிஜ்ஞைகளைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறேன். லோகமுண்டானது ஸத்யத்தாலே; லோகம் நிலைபெற்றிருப்பது ஸத்யத்தாலே; ஆகையால் நான் ஸத்யத்தைச்சொல்லு மத்தனைபோக்கி அஸத்யம் ஒருகாலும் சொல்லேன். வாராய் ப்ரஹ்மராக்ஷஸனே! என்னுடைய ப்ரதிஜ்ஞையைக்கேளாய்; மீளவும் வந்திலேனாகில், யாவனொருவன் ஸர்வகாரணமான ஸத்யத்தைத் தவறுகிறானோ? அவனுடைய பாபத்தை யடைந்தவனாகிறேன்; யாவனொருவன் ஜன்மத்தால் பாதிக்கப்பட்டவனாய்ப் பரஸ்த்ரீ ஸங்கம் பண்ணுகிறான் அவன்பாபத்தை யடைந்தவனாகிறேன்; புஜிக்கும்போது தனக்கும் தன்பக்கலுள்ளார்க்கும் பாகபேதம் பண்ணுகிறானோ யாவனொருவன் அவன்பாபத்தை யடையக்கடவேன்; ப்ராஹ்மணனுக்குப் பூமிதாநம்பண்ணி மீளவும் அந்தவாங்குவான் யாவனொருவன் அவன்பாபத்தை யடையக்கடவேன்; ரூபவதியான [illegible] ஸ்த்ரீயை யௌவநகாலத்தில் அநுபவித்துப் பின்பு அவளிடத்தில் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறான் யாவனொருவன் அவன்பாபத்தை யநுபவிக்கக் கடவேன்; ப்ராஹ்மணனொருவன் ச்ராத்தம்பண்ணி ஸ்த்ரீஸங்கமம் பண்ணுவானோ? அவன்பாபத்தை யடைவேன்; யாவனொருவன் பிறருடைய அன்னத்தை நன்றாகப் புஜித்துத் தயையில்லாதவனாய் மறுபடியும் அவனைத் தூஷிக்கிறானோ? அவன் பாபத்தையடையக்கடவேன்; யாவனொருவன் கன்னிகையைக் கொடுக்கிறேனென்று சொல்லிவிட்டுக் கொடாமலிருக்கிறானோ அவன்பாபத்தை யடையக்கடவேன்; ஒருவனுக்கு ஒன்றைத் தருகிறேனென்று சொல்லி, சொன்னபடி கொடாமலிருக்கிறான் யாவனொருவன் அவன்பாபத்தை யடைவேன்; ஷஷ்டி அஷ்டமி அமாவாஸ்யை சதுர்த்தசி இந்தத் திதிகளில் ஸ்நாநம்பண்ணாமல் புஜிக்கிறான் யாவனொருவன் அவன்பாபத்தை யடையக்கடவேன்; மஹோபகாரகனான மித்ரனுடைய பார்யையைக் காமபரவசனாய் அடைகிறான் யாவனொருவன் அவன் பாபத்தை யநுபவிக்கக்கடவேன்; யாரொருவர் தங்களுக்கு மறைப்பவனைத் தாவல்ல ஆசார்யனுடைய பத்நியையும் இம்

மையில் ஆச்ரயிக்கும் ராஜாவினுடைய பத்னியையுங் காமத்தினாலே அநுபவிக்கிறார்களோ? அவர்கள் பாபத்தை யடையக்கடவேன்; யாவனொருவன் இரண்டு ஸ்த்ரீகளை விவாஹம்பண்ணிக்கொண்டு ஒரு ஸ்த்ரீயை வெறுத்து, மற்றொரு ஸ்த்ரீயை ஸந்தோஷத்துடன் அநுபவிக்கிறானோ? அவன்பாபத்தை யடையக்கடவேன்; வேறு கதியில்லாதவளாயும் பதிவ்ரதையாயும் இருக்கிற ஸ்த்ரீயை யௌவநத்திலே விட்டுவிடுகிறான் யாவனொருவன்? அவன்பாபத்தை யடையக்கடவேன்; தாஹத்தினாலே நிரம்பவும் வருத்தப்பட்டு நீர் குடிப்பதற்கு ஓடிவருகிற பசுக்கூட்டத்துக்கு ஜலபாநவிக்நம் பண்ணுமவன் யாவனொருவன் அவன்பாபத்தை யடையக்கடவேன்; ப்ரஹ்மஹத்யை, கட்குடி பொன்திருடல் வ்ரதபங்கம் முதலான மஹாபாதகங்களைப் பண்ணுகிறான் யாவனொருவன், அப்படிப்பட்ட பதிதர்களுக்குப் பெரியோர்களாலே யாதொருகதி சொல்லப்படுகிறதோ? அந்தக் கொடிய பாபத்தை யடையக்கடவேன்; யாவனொருவர் ஆச்ரித ஸுலபனும் ஸர்வ வ்யாபியுமான ஸ்ரீவாஸுதேவனை ஆராதநம்பண்ணாமல் பிற தெய்வங்களை உபாஸிக்கிறார்களோ? அவர்களுடைய துர்க்கதியையும் அடையக்கடவேன்; யாவருக்கும் உயர்ந்தவனாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாய் ஸர்வ கர்மங்களாலும் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய் முமுக்ஷுக்களாலே உபாஸிக்கப்பட்டவனாய் மோக்ஷம் அருளுமவனாய், முக்தர்களாலே அடையப்பட்டவனாயுள்ள 'ஸர்வேச்வரனையும்' காணிலும் உருப்பொல்லாதவராய், செவிக்கின்னாத கீர்த்தியராய், பேணிலும் வரந்தரும் மிடுக்கிலாதவராய்க் கர்மவச்யரான வேறுதேவர்களையும் ஸமானமாக எண்ணுகிறான் யாவனொருவன்? அவனைப் போலே நித்ய ஸம்ஸாரியாகக்கடவேன்." என்று சொல்லினான்.

இப்படிப் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின நம்பாடுவானைப்பார்த்து, ப்ரஹ்மராக்ஷஸனும் ஸந்துஷ்டனாய் நமஸ்கரித்து, "இப்படி ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணின நீ கடுகப்போய் வ்ரதத்தை முடித்துத் திரும்பிவரக்கடவாய்." என்று மதுரமா யொருவார்த்தை சொல்லிற்று. ராக்ஷஸனாலே விடப்பட்ட நம்பாடுவான் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் முக்தனானவன் வருமாபோலே வந்து முன்புபோலே நமக்குப்பாடினான். உடனே பொழுதும்விடியலாயிற்று. ஜாகரவ்ரதத்தையும் முடித்தவளவிலே நம்பக்கல் ஆத்ம

ஸமர்ப்பணமும்பண்ணி, தனக்குத் த்யாஜ்யமான சரீரங்கைவிடுகையிலுண்டான ஆசையாலே கடுகமீண்டான். நம்பாடுவான், மீண்டுபோகிற வளவிலே பாடவருகிற விரைவிலும் இரட்டித்தவிரைவோடே போகப்புக்கான். இப்படிப் போகிறவன்முன்னே ஒரு புருஷனானவன் வந்து நின்று, நம்பாடுவானைப்பார்த்து, இனிதாக ஒருவார்த்தை சொன்னான்:— "உமது நடையைப்பார்த்தவாறே முன்புபோலன்றிக்கே அறக்கடுகியிருந்தது; நீர் இப்படி எங்கேபோகிறீர்; இதை எனக்கு உண்மையாகச் சொல்லவேண்டும்" என்றனன். ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனான நம்பாடுவான், அந்தப் புருஷன் வார்த்தையைக் கேட்டு அவனைப்பார்த்து, மதுரமான ஒருவார்த்தையைச் சொல்லுவன்:— "நான் ப்ரஹ்மராக்ஷஸனுக்கு முன்பே சபதங்களைப் பண்ணிப்போந்தேன்; யாதோரிடத்திலே அந்தப் ப்ரஹ்மராக்ஷஸன் நின்றானோ? அங்கே போகிறேன்; அங்கே அவனைக் கண்டிலேனாகில், அவன் இருக்குமிடந் தேடிப் போகக்கடவேன்" என்று சொல்லினான். இப்படி நம்பாடுவான் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, அந்தப்புருஷன் இவனுடைய மனதைச்சோதநம் பண்ணக்கடவனாய் ஒரு மதுரமானவார்த்தையைச் சொல்லுவான்:— "வாராய் நல்லவனே! அங்கே ராக்ஷஸஜாதியாய், விபீஷணனைப்போலே தார்மிகராயில்லாமல் பாபிஷ்டனாய், ஆதியிலே சரீரங்கொண்டு தப்பவொண்ணாதபடி மாம்ஸபக்ஷகனாய், அவனை நீ கொல்லவொண்ணாதபடி பலவானுமாய் இருப்பானிடம் நீ போகக்கடவையல்லை" என்று சொன்னான். அந்தப்புருஷன் வார்த்தையைக்கேட்டு ஸத்யவாதியான நம்பாடுவான், ஸத்யத்தைக்காட்டிலும் ஜாகரவ்ரதத்தையுடைத்தானவனாகையாலே மோக்ஷவிரோதியான சரீர வியோகத்திலே த்ருடமான நிச்சயத்தை யுடைத்தானவனாய்க்கொண்டு, மதுரமான ஒருவார்த்தையைச்சொன்னான்:— "நீர் எப்படிச் சொன்னீர் அப்படிச் செய்வதில்லை; நான் ஸத்யத்தையும் கெடுப்பதில்லை; இது என்னுடைய த்ருடமானவ்ரதம். நான் ஸத்யந்தப்பினாலும் என் ஸ்வபாவம் ஸத்யத்தைத் தப்பாது. நான் தர்மத்தைவிட்டு ஒருகாலும் திரும்புவதுமில்லை; பொய்சொல்வதுமில்லை; உமக்கு நமஸ்காரம் போம்" என்று சொன்னான்.

இப்படிச்சொன்ன நம்பாடுவானைப்பார்த்து, அந்தப்புருஷன் இவர், ப்ராணனைக்காட்டிலும் ஸத்யத்தை ரக்ஷிக்கக்கடவேனென்று சொன்னபடியாலே ப்ரியப்பட்டு, "அமலங்களாக விழிக்கும்" என்று சொல்லுகிறபடியே நம்பாடுவானைப் பாடவாவிட்ட ப்ரஹ்மராக்ஷஸ்ஸினுடைய ஆபத்தும், நம்பாடுவானுடைய ஆபத்தும் போம்படி பூர்ண கடாக்ஷம்பண்ணி, "உமக்கு "மங்களமுண்டாகக்கடவது" என்று விடைகொடுத்தான். தேவியே! அந்தப்புருஷன் யாரோ என்று ஸந்தேஹியாதேயும்; நாமேயாருமென்று அருளிச்செய்தார் ஸ்ரீவராஹ நயினார்.

இப்படி அந்தப்புருஷனாலே விடைகொடுக்கப்பெற்ற நம்பாடுவானும் ப்ரஹ்மராக்ஷஸ்ஸிருக்கிற இடத்தை யடைந்து அவனைக்கிட்டி மதுரமாக ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லுவான் :—"வாராய் ப்ரஹ்மராக்ஷஸ்ஸே! நீ அநுமதிபண்ணப்போன நான் ப்ராஹ்மண நியமத்தைப்பெற்றுப் போனவனாகையாலே, எனக்கு வேண்டினபடி ஸர்வேச்வரனைப்பாடி உகப்பித்து, பூர்ண மநோரதனானேன். நீயும் என்சரீரத்தில் ருதிர மாம்ஸாதிகளைக்கொண்டு பூர்ணனாகக்கடவாய்." என்றான். இப்படி நம்பாடுவான் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்ட ப்ரஹ்மராக்ஷஸ்ஸு, நம்பாடுவானைப்பார்த்து, மதுரமாக ஒரு வார்த்தை சொல்லிற்று :—"வாராய் நல்லவனே! நீ அவித்யனான சண்டாளனானாலும் ஸத்யமும் தர்மமும் உன்னாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டது; உனக்கு இப்படியிருக்கிற புத்தியைக்கொண்டு ஸந்துஷ்டனானேன்" என்றது. இப்படி ப்ரஹ்மராக்ஷஸ்ஸின் வார்த்தையைக்கேட்ட நம்பாடுவானும், பயரூபமான ராக்ஷஸ்ஸைப்பார்த்து, மதுரமாக ஒரு வார்த்தையைச் சொன்னான் :—"வாராய் ராக்ஷஸ்ஸே! நான் சண்டாளனானாலும் பாப கர்மத்தினின்றும் விடுபட்டவனென்று நான் சொன்னவார்த்தையை மெய்யாகக் கொள்ளக்கடவாய்" என்றான். ப்ரஹ்மராக்ஷஸ்ஸு நம்பாடுவானைப்பார்த்து, "வாராய் மஹாநுபாவனே! ப்ராணனை விடுவதாக வந்த உனக்குப் ப்ராணனோடே போகவேண்டியிருந்தால், இன்றிரவு ஸர்வேச்வரனுக்குப் பாடின பாட்டின் பலத்தைத்தந்து உன் ப்ராணனோடே போவாய்" என்றான். இப்படி ப்ரஹ்மராக்ஷஸ்ஸின் வார்த்தையை நம்பாடுவான் கேட்டு மறுத்து ஒரு வார்த்தையைச்

சொல்லுவான்:—"நீ முன்பு சொன்னாற்போலே நானும் தவறாமல் வந்தனன்; நீயும் அப்படியே என் சரீரத்தை பக்ஷிக்கக்கடவாய்; நான் கீதபலனைத் தருவதில்லை" என்றான். ராக்ஷஸனானவன் நம்பாடுவான் காரணத்துடன் சொன்னவார்த்தையைக்கேட்டு, மறுபடியும் நம்பாடுவானைப் பார்த்து, "மஹாநுபாவனே! கீதபலனெல்லாம் தாராவிடினும் கீதபலனில் பாதியாகிலும் தந்து, பயங்கரமான இந்தப் பக்ஷணத்தினின்றும் தப்பிப்போனாலாகாதோ?" என்று சொல்லினான். நம்பாடுவான், இப்படிச் சொன்ன ப்ரஹ்மராக்ஷஸ்ஸைப் பார்த்து, "உன்னுடைய சரீரத்தைப் பக்ஷிக்கிறேனென்று சொன்ன நீ பக்ஷியாமலிருந்தாயாகிலும், கீதத்தினுடைய பலனைத் தருவதில்லை" என்றான். இப்படி நம்பாடுவான் வார்த்தையைக் கேட்டுக் கொடிய செய்கையோனான ப்ரஹ்மராக்ஷஸனும் சொல்லுவான் :—"நீ ஒரு யாமத்தினுடைய புண்யத்தைத் தந்தாயாகில் உன்னைப் புத்ர தாரங்களோடே நன்மையாகக் கூட்டுகிறேன்" என்றனன். இப்படிப் ப்ரஹ்மராக்ஷஸன் வார்த்தையைக்கேட்டு, த்ருடவ்ரதனாய் நிறையுமிருக்கிற நம்பாடுவான், இனிதாக ஒரு வார்த்தைசொல்லுவான் :—"வாராய் ராக்ஷஸ்ஸே! ஒரு யாமத்தில் பாடின பலனும் தருவதில்லை; என்னிடத்துள்ள பாட்டைப்போலே ராகமுண்டாயிருக்கிற ரக்தத்தைப் பானம்பண்ணுவாய்" என்றனன்.

இப்படி நம்பாடுவான் சொன்னவார்த்தையை ப்ரஹ்மராக்ஷஸ்ஸு கேட்டு, இவன் உயிரை மாறிக்கொடுத்தாவது ஸத்யம் தப்பாமல் நின்றவனாகையாலும், ப்ராணனைக்காட்டிலும் பாட்டினுடைய வைபவத்தை அறிந்தவனாகையாலும், இவன் ஸர்வத்தினுடைய வைஷம்யத்தை அறியுமவனேயென்று நிச்சயித்து, நம்பாடுவானைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுவான் :—"நீ விஷ்ணுஸந்நிதியிலே பாடின கானத்திலே ஒரு கீதத்தினுடைய பலனைத்தந்து, அந்தப் பலப்ரதானத்தாலே என்னை இந்த ராக்ஷஸ ஜந்மத்தினின்றும் உத்தரிப்பிக்க வேண்டும்" என்று சொல்லிச் சரணம்புகுந்தான். இப்படிச் சரணம்புகுந்த ராக்ஷஸ்ஸைப்பார்த்து, ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனான நம்பாடுவானும் அப்படியே ஆகட்டும்; நீ எந்தப் ப்ராக்ருத கர்மத்தாலே இந்த ராக்ஷஸ வேஷத்தை

யனைக்காய் என்றான். இப்படி நம்பாடுவானாலே கேட்கப்பட்டு, பூர்வ ஸ்மரணம் வந்து, ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸானது நம்பாடுவானைச் சரணம் புகுந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லிற்று.

“வாராய் மாதங்கனே! * சரக கோத்ரத்திலே சோமசர்மா என்று ஒரு ப்ராஹ்மணனாய்ப் பிறந்து, ஸ்வத்ர மந்த்ரத்தினாலும் நழுவி, யூபகர்மத்திலே கெட்டனாய், லோப மோஹங்களாலே பிடிக்கப்பட்டு, யாகம் பண்ணும்போது, அந்த யாகத்தினிடையே சூலதோஷம் என்று ஒரு தோஷமுண்டாயிற்று. பின்பு ஐந்தாம் ராத்ரியிலே யாகம் முடிவதற்கு முன்னே மரணமடைந்தேன். இப்படிப் பண்ணின யாகத்தினுடைய தோஷத்தாலே ராக்ஷஸயோநியிலே பிறந்தேன். நீந்தங் கீதத்தினுடைய வைபவத்தாலே இந்தத் தோஷத்தினின்றும் என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்று நம்பாடுவானைப் பின்னும் சரணம்புகுந்தான். இப்படிப் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு நம்பாடுவானும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று ரக்ஷஸ்ஸைப் பார்த்து, ஒரு வார்த்தை சொல்லுவான் :—“என்னாலே பாடப்பட்ட பச்சிமமான கீதத்தில் கைசிகம் என்று ஸ்வரமுண்டு, அந்த ஸ்வரத்தினுடைய பலத்தாலே நீ முக்தனாகக்கடவாய்” என்று, தாம் விபீஷணனுக்கு அபயப்ரதானம் பண்ணினாற்போலே நம்பாடுவானும் அந்த ப்ராஹ்மரக்ஷஸனுக்கு அபயப்ரதானம்பண்ணினான்.

தேவியே! யாவனொருவன் நம் ஸந்நிதியிலே கைசிகமென்கிற பண்ணைப்பாடுகிறானோ? அவன் நம்பாடுவான் ராக்ஷஸனை உத்தரிப்பித்தாற்போலே தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களை உத்தரிப்பிப்பன். இப்படி நம்பாடுவான் பக்கல் வரம்பெற்ற ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸானது யஜ்ஞ சாபத்தினின்றும் முக்தனாய் அந்த தேஹத்தைவிட்டுச் சரத்கால சந்த்ரனைப்போலே விமலமான வம்சத்திலே பிறந்து, நமக்குப் பக்தனாய்க்

* சகர கோத்திர மென்று சொல்லவேண்டுமென்றதே பலர் கருத்து; சரக கோத்திரமென்று கண்டுள்ளபடி கொள்ளில், இந்நூலில் கஎ-வது பக்கத்திலுள்ள உ-வது செய்யுளை “சரக கோத்திரத் திற்சனித் திட்டனென்-நிகம் தூவுமழுந்து கருபவக் - சரக மாகிக் கடனுடை மாதினுக் - சூரக மென்ன வுருவமாயினேன்”. என மாற்றிப் படித்துக் கொள்க.

குற்றேவல்செய்து இருந்தான். நம்பாடுவானும் பின்பு அநேககாலம் நடக்கும்படி நம் பெரியவீடு பெற்றான்.

இப்படி நமக்குப்பாடுகிறவன் பலனை உண்மையாகச்சொன்னோம். விசேஷித்துக் கார்த்திகை மாஸத்தில் சுக்லபக்ஷ த்வாதசியின்று ஸர்வ ஸங்கத்யாகம்பண்ணிப் பக்தியோடேவந்து நம் முன்னே பாடுகிறவர்களும் பாட்டுக்கேட்குமவர்களும் நம்பெரியவீட்டிலே நமக்குப் பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டிருப்பார்கள் என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரைப் பார்த்து ஸ்ரீவராஹநயினார் அருளிச்செய்தார். இப்படி அருளிச்செய்யக்கேட்ட நாய்ச்சியாரும் ப்ரணயார்ணவத்தி லுண்டான இளைப்பெல்லாந் தீர்ந்து, ஸாநுகூலமாயிருப்பதொரு உபாயம் இருந்தபடி என்? என்று க்ருதார்த்தையானார். சுபம்.

ஸ்ரீ பராசர பட்டர் வ்யாக்யாநத்தின் ஸங்க்ரஹம்

முற்றிற்று.

கூசலை முறமே பிணித்திழுப்பக் கராசல மயனி லேலமிடச்
சராசனம் வாளும் வளையாழித் தண்டு தரித்து வந்துதவித்
தாராதை பொருவு முனிவர்தொழத் துலங்கு மரங்கர் பதமேத்தும்
பராசர பட்டர் திருநாமப் பதுமமலர்கள் வாழியரோ.

ஸ்ரீபாகவதம் திருவரங்கப் படலம்-ககக.

கைசிக வேகாதசி புராணம்.

ஸ்ரீ

வாழ்த்துரை.

பலவிகற்பத்த விருபஃறொடை வெண்பா.

ஆழ்வார்க ளேற்றமிகை யாதரித்த நம்பெருமாள்
வாழ்வாங் குறுங்குடியின் மாதவத்தாற் போந்தருளு
நம்பாடு வார்சரித நற்றமிழ்ப்பா விற்புனைந்தான்
செம்பாப் புலவர் திகழ்கருத்தெ லாஞ்செறித்துச்
செந்தமிழ் தேருந் திருவேங்க டக்கவிஞ
னைந்தியகத் திடமெஞ் ஞான்றுங் கொண்டமர்வோன்
சந்தமுற் றோங்கத் தழைந்து.

இது, மதராஸ் பியாபீஸ் டிபாபிக் ஓவர்சியர்
ம-ள-ள-ஸ்ரீ, போரூர். முனிசாமி முதலியாரால்
இயற்றப்பெற்றது.

ஸ்ரீ

இராமஜயம்.

நம்பாடுவார் சரித்திரம்
என்னும்
கைசிக வேகாதசிபுராணம்.

பாயிரம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

சடகோபர்வணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இலகுபுகழ்த் திருக்குருகூர்ச் சிந்தாத்தி னீழலமர்ந்[illegible]
பூண்ட, வலகிலருட் பெருமானை நான்மறையைத் தமிழிலருள் அமலன்
றன்னை, விலகியில கிடுமொழியி னேற்றிப்பாந்த மதுரகவி விரும்பு
வோனைக், கலகமிடும் வினைவிலக நலமெய்த வுளமதனிற் கணித்து
வாழ்வாம்.

ஸ்ரீவராகப்பெருமாள்.

நிலமகளிட் டளங்கெடமுன் னிறுவெற்றிப் பெருமானை யொரு
மானைச் சுருக்கும், நலமரவே வளைத்தானைப் பறைத்தானை முறையாககள்
லைதச்[illegible]குக்க, வலமுதலை விளித்தானைக் களித்தானைப் [illegible]மபதம்
வரையொன் றூற்சகு, நலமகலத் தாங்கானைப் புரந்தானைச் [illegible]ந்தமுந்
தாழ்ந்து வாழ்வாம். க

பெரியபிராட்டியார்.

நலக்குமரி வலத்தமரு நாரணியைப் பூரணியைக் கடலை முற்றும்,
விலக்குமுனி வார்சுரரா தியர்க்கருளும் விமலையைற் கட்டலை தன்னைக்,

கலக்குமிட ரகலவருள் கையவனைச் செய்வனைக் கமலமேந்து, மிலக் குமியை யலக்கணற வேத்துவா மிசையலாநல் சாத்து வாமே. ௨

பூப்பிராட்டியார்.

சாலவுத தியினழுந்தித் தான்றளருங் குற்றமோ தமேனர் வெள் ளைக், கோலவுரு வாய்க்கோட்டிற் கொணர்ந்துமன்போ ளிலவுவிக் கக் குலவிப் போற்றி, யேவையு நீய்யுமே யப்பாரனைத் தான்வினு மெயவர்க்குந் தேற்று, ஞாலவுருவாமிறைவி நற்பதமே யற்பகனு நயந்து வாழ்வாம். ௩

திருவநந்தாழ்வான்.

கனந்தழுவு நிறத்தெம்மான் காமருநாட் குரிமைபெறீஇக் கதித் து மிக்க, வனந்தழுவும் படநலகையு மாதனமு மணிக்குடையு மகிழ்விற் றுஞ்ச, மினந்தழுவு மலேயுமா யிருந்துதிருத் தொண்டியற்று மெழின் மை பூண்ட, வனந்தனெம் பெருமான்றனடிமுடியி னுறப்புனைந்தே யல்லலந் தீர்வாம். ௪

சேனைமுதலியார்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வானோர்வேட் டெக்கு மலரவ னுதி வினவர் மறைமுனி வார்க, ளெனையோ ரமய மெதாதுவனைவேந்த வெழின்மணி மண்டபக் கடை யிற், சேர்ந்தோ மாறிநிகைக்குமெம் பரமன் சொரூபனுய்ச் சூரல் கொண் டெவ்வுந், சேனைமா முதலி திருவடி முடியிற் சேர்த்தியெம் வினைமுத றெறுவாம். ௫

பெரியதிருவடி.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அட்டரு மறைக ளின்னுங் காண்கிலா வமல னனை
யருடவுந் தமன்றன் செய்ய புண்டரீ கப்ப தங்க
டெருடரும் படிசே வித்துச்செங்கைகொண்டெவர்க்குந்தேற்றுங்
கருடதே வன்பொற் றுள்கள் கருத்திறு விருத்து வாமே. ௬

பாயிரம்.

சிறியதிருவடி.

கஞ்சனு தியர்கள் தோற்றக் கடிகொளு மிலங்கை மேவி
வஞ்சிநுண் மருங்கு றன்னை வயினெம்மான் குறிப்பு ணர்ந்து
வஞ்சர்க ளஞ்ச வோங்கி மணிகொணர்ந் தண்ணற் கீந்த
வஞ்சனைச் சேயை யெய்யமு னுறுதின மிறைஞ்சு வேமால்

பொய்கையாழ்வார்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வளமருவு திருக்கச்சித் திருவெஃகா காவில்
வண்கமலப் புட்கரிணி வயங்கும் பொற்ற
தளமருவு வனசமிசைப் பாஞ்ச சன்யத்
தனியமிச ராய்த்தழைத்துத் தலைசார் தொண்ட
ருளமருவு கோவலூர்ப் பெருமான் மால
வுவப்பமுதற் றிருவந்தா தியிற்று தித்தே
களமருவா வீடுபெற்ற பொய்கை யார்தங்
கழலிணைக ளகலாவெங் கருத்த வாமே.

பூதத்தாழ்வார்.

பொன்னெயில்சூழ் கடன்மல்லைப் புரத்து மிக்க
புனிதமா தவிப்பூவின் முளையாம் (க) தத்திற்
றன்னிகரி லருட்குழவி யாகி மெய்ம்மை
தான்றெளிக்கும் வைணவத்திற் றலைவ ராகி
மன்னுதிருக் கோவலூர் தனிலெம் மண்ணல்
மந்தாதி மொழிந்துமற்றை யிருவ ரோடு
பன்னுபல தலம்பணிந்தே பரமன் மேய
பரமபத மடைபூதர் பதத்திற் றாழ்வாம்.

பேயாழ்வார்.

துன்றுற புகழ்மயிலைக் கூவத் துற்ற
குருவல்லி மலர்வயினுற் றகவம் சத்தா

(க) முளை - தண்டு; ஈண்டுக் கொளோதகி.

வென்றாக வவதரித்தா ரிறைவ னம்பி
னெழுச்சியாற் பெயரொன் றிணைக்கும் பேரா
ரொன்றாக முன்னிருவ ரோடுங் கூவ
ஞாரினினல் விருவிளொருங் கிறைவற் கூட்டி
னன்றாக மூன்றுமடங் தாதி சொற்று
நற்பதம்பெற் றவர்மலர்த்தா ளண்ணி யுய்வாம். ௧0

திருமழிசையாழ்வார்.

தோக்கபுகழ் மழிசையிலிற் பார்க்க வற்குத்
தப்பகனை காங்கியிற் றுழி யம்ச
மிக்குதித்துத் திருவாளன் மனைவ னர்ந்து
விருத்தற்கு யௌவனிப்பான் மிச்சி லீந்து
புக்குணர்ந்து பலசமயம் வைண வத்திற்
போந்துகிரிற் கண்காட்டிப் பத்தி சாரத்
தக்கபெயர் பெற்றுக்கொண் கணற்கு நற்கே
சாற்குமரு டந்தமுத லாழ்வார்ச் சார்ந்தார்; ௧௧

பூவரொடு மயிலையல்லிக் கேணிப் போற்றி
முதுதிரும ழிசைக்குபெற் றொருவி ருத்தைக்
காவலின்பொ வனமளித்துக் கனிகண் ணற்கா
வரவனையா னெடுகச்சி யகன்று புக்குத்
தாவுலி யூரின்மறைத் தொடர்புந் தாமோ
தரனுக்கு மவனுருவுந் தேற்றி யையன்
மேய்ந்தழச்சி குடந்தைபெற்றந் தாதி சந்த
விருத்தமொழி மழிசையர்தாள் வியந்து வாழ்வாம். ௧௨

குலசேகராழ்வார்.

கோல்லிநகர்த் திருவஞ்சிக் களத்து வேந்தன்
கோதிறிட விரதன்பாற் கவுத்து வாம்சம்
புல்லவுதித் தரசேய்ந்து சேனை யண்ணல்
போதத்தா லுண்மையினரந் தடியார்ப் போற்றி

நல்லியலிற் போற்றுகழி இ யசித்த நம்பி
னற்கரயிட் டங்கசக ராதி வாழ்த்திச்
சொல்லரிய திருமொழியன் முகுந்த மாலை
சொற்றகுல சேகரர்தாள் பற்றி வாழ்வாம். ௧௩

பெரியாழ்வார்.

மன்னுவில்லி புத்தூரி லவர்கு லத்தில்
வருமுகுந்தர் பதுமைப்பாற் கருடாம் சத்திற்
றன்னிவிண்டு சித்தரெனத் திலங்கி மாலைத்
தொண்டுபுரி நாண்மதுரை மன்னன் சங்கை
தன்னையொழித் தவன்சபையப்பாற் கிழிக வர்ந்து
தந்நிலையன் காட்சிதரப் பல்லாண் டோதி
யுன்னுதிரு மொழியுமுரைத் தோதி வான
முற்றபெரி யாழ்வார்தா ளுளத்துள் வைப்பாம். ௧௪

ஆண்டாள்.

காவளஞ்சேர் புதுவைபட்டர் கோமான் சோலைக்
கழுத்துலைக் கீழ்ப்புவியம் சத்திற் கண்ட
நாவளஞ்சேர் கோதைதந்தை யாத்த தாம
நறுங்குழலின் மிலைந்துபெம்மா னயப்ப நல்கிப்
பாவளஞ்சேர் திருப்பாவை திருமொ ழிப்பா
சுரங்களிறைற் றம்பரிவு பகர்ந்த ரங்கன்
மாவளஞ்சேர் திருமேனி மணந்த வாண்டாள்
மலர்ப்பதங்க ளனுதினமும் வணங்கி வாழ்வாம். ௧௫

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்.

வேதியர்சூழ் திருமண்டங் குடிவாழ் வேத
விப்பிரநா ராயணராய் வனமா லம்சத்
தாதாவி னுதித்துவன மாலை போட
யலர்மாலை யரங்கற்கு மகிழ்விற் சாத்தி
யேதமிகு மொருகணிகை மயலிற் சிக்கி
யிருஞ்சிறையிலிட் டடியரடிப் பொடியா யோங்கிப்

போதமுணர்ந் தரும்பன்னி யெழுச்சி மாலை
புனைந்தார் பதமலரைப் போற்றி வாழ்வாம். கசு

திருப்பாணாழ்வார்.

சென்னியினன் னிசுனையினிற் சிரீவற் சாம்சத்
திளிற்சாலிக் கதிர்த்தோன்றிப் பாணர்ச் சேரி
தன்னிவளர்ந் திலச்சினையுற்ற விடுவைச் சேனைத்
தோன்றலிற்பெற் றரங்க..த்தன் வசமழிந்தே
பொன்னியிற்றென் கரையின்று பாடுங் காற்புன்
கற்களெறிந் திடப் பூசுரர்க டொழுதப் பெம்மான்
றன்னருளாற் சாரங்கர் தோண்மேற் போந்து
தமிழ்பாடிக் கதிபெற்றார் சரணஞ் சார்வாம். கஎ

திருமங்கையாழ்வார்.

திருவாலி நகர்க்கடுத்த குறையலூராள்
சிறுமன்னர் கள்ளர்குலத் திலகர் நீலர்
குருவாழிப் பெருமாளுக் கடிமை பூண்ட
குமுதவல்லி பொருட்டினிலவை ணவராய் நாளு
மொருவாது வைணவரா யிரவர்க் குண்டி
யூட்டவிற்றன் பொருளுமன்னன் பொருளு மோவ
வருவாது மாலவரித்த பொருளான் மன்னன்
சிகுகடனீந் தெஞ்சியதா னடாத்திப் பின்னர்; கஅ

வியன்..ச்சர் நால்வரொடு மடவி சார்ந்து
விடபியுற்று வழிச்செல்வோர்த் தடுத்துச் சூறைச்
செயலினிற்றந் நியமமுற்ற வோர்வான் மாயன்
றேவியொடு மறையவனாய்ச் செறியக் காலா
ழியையும்விடா தேகயிர வியந்திட் டேயெட்
டெழுத்துணர்த்த வாடினேன் னெனும்பா வோதி
யயங்கொளுந்நீர்ச் சம்பந்தர் வியக்கப் பாடி
நாகையிற்பொன் பெயப்பித்த துருக்க வர்த்தார்; க௯

அப்பொனாற் றிருவரங்கற் கணிவி மான
மருமதிற்கோ புரம்வகுத்துச் சிற்பர் சில்லோர்க்
கொடியில்கடி யவித்திறைவற் குறவி பூவு
முணுற்றியெம்மான் றதம்பலவு மூவர்க்கு போற்றி,
திப்பியமாம் பெரியதிரு மொழிமுன் னாறு
திகழ்பிரபந் தங்கிரித்திக் குறுங்கு டிக்கண்
செப்பரிய பதம்பெற்றா ரங்காம் சத்தர்
திருமங்கை மன்ன… சேவித் துப்வாம்.

நம்மாழ்வார்.

திருக்குருகூர்க் காரியார்க் குடைய நங்கை
திருவகட்டிற் சேனையார் மாயன் மற்றும்
பெருக்கமிகு கவுத்துவத்தி னம்ச ராகிப்
பிறந்துதிரு மாறனென்பேர் பெற்று நங்கள்
மருக்கிளரும் புளியமர்ந்து சேனை வேந்தான்
மருவியிலச் சினையாதி சடமாம் வாயு
வுருத்தியல்பாற் பெறுபெயரு மருவி யங்ங
னுறமதுர கவியார்க்கு விடையீந் தாண்டார் உக

பெரியதிரு வடியினில்லை குகந்த நாதன்
பிறங்கிப்பே ரருள்புரிய மற்றை நூற்றெட்
டரியதிருப் பதிகளில்வா ழமலர் தாமு
மங்ஙனமே நல்கிடப்பெற் றகில முய்வான்
திருமறைக ணான்கையுமே திருவி ருத்தந்
திருவாசி ரியம்பெரிய திருவந் தாதி
யுரியதிரு வாய்மொழியி னுரைத்து முத்தி
யுற்றநம்மாழ் வார்பதங்கள் பற்றி வாழ்வாம். உஉ

மதுரகவியாழ்வார்.

நல்குதிருக் கோளூரின் மறைக்கு லத்தே
நற்கருட னம்சமாய் நயந்து தோன்றிப்

பல்குமறை யாதிகடோர்ந் திறைத லங்கள்
பணிந்தயோத் தியினிட்டை பயில்காற் றெற்கிற்
புல்குபராங் குசயோகி யொளியைக் காணூஉப்
போந்தபதே சம்பெற்றோ யவர்க்குப் பின்னாண்
மல்குவிழா வயர்ந்தசங்கத் தவரை வென்ற
மதுரகவி யாழ்வாரை வந்தித் பாமால். ௫

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நடையறா நடைக்கொண்டோர் சமயங்க ணலித்தத
றடையலாம் வைணவத்தி னரியநட் பங்க டேற்றித்
தடையிலா தெவருமங்கன் சரிக்குமா கருணை கூர்ந்த
வுடையவர் தாள்க டம்மை யுடைமையாக் கொண்டுய் வாமே. ௬

ஆசார்யகோஷ்டிகள்.

கலிநிலைத்துறை.

பணமா யிரங்கொ ளரிமீ து படுத்த வெம்மான்
மன்மேய பாத மலர்சிர்த்தி வத்தெ லோர்க்குங்
[illegible]மாய முத்திக் குறியீந்த குரவ ரோடு
[illegible]வாள ரென்று முனிவேந்தரு மின்னி வாழ்க. ௨௫

அவையடக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கலைசட வலவு மிப்பி கஞலிய நாற்ற மோரா
தலையது தருகல் லார மதனையே கொள்ளு மாபோல்
விலையிகு மடியன் கூறு மிகைமொழித் திறநோக் காமற்
புனைதுழாய் முடியன் சீர்த்தி யொன்றுமெய்ப் புலவர்கொள்வா.

பாயிர முற்றிற்று.

ஆகச்செய்யுள் - ௨௭

முதலாவது

புராணவரலாறு புகன்றவத்தியாயம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

திருவளர் மருமத் தரிந்தமன் றனைக்கை சிகப்பணற் றினந், தொறும்பாடிக், கருவளர் பிறவிக் கடல்கடந் துயர்வான் கதித்தநம் [illegible]சித, முருவளர் ஞான முனிவரன் றன்ற லுணர்ந்தவ ருரை விடமாய, தருவளர் னைமி சத்தியில் சிறிது சாற்றியேற் கனைந்கடத் திதுமால். க

சவுனகன் சனகன் சனத்தனன் சனந்தன் சனற்குமா ரன்சதா னந்தன், கவுதமன் புலகன் காசிபன் வசிட்டன் கண்ணுவன் கர்க்கன் [illegible]டிலியன், கவுசிகன் மரீசி யுரோமசன் குச்சன் காலவ னாரதன் கபிலன், பவ[illegible] வாசன்[illegible]வியன் பற்பனுத் தாலக னுதங்கன், உ

அத்திரி பிராகி புக்கிர [illegible]ன் காத்தியா யனன்போ[illegible] யனனே, சத்தியன் பருவ தாக்கினி மதங்கன் புலத்தியன் சுகன்சா[illegible]பன்சேர், மெத்திய தத்தாத் திரியனங் கிரன் விபாண்டகன் வி[illegible] வாசம், வர்த்தனை நாத சன்மன்வான் மீகி வரமதே வன்சுனச் [illegible]பன். ங

என்னுமிம் முனிவ ராதிய ரோர்ஞான் றோரிடக் குழுமியா யியற்று, மன்னிய தவமே யாகமே யோக மாதிய [illegible]ருமல் குறவுந், துன்னினு மிடையூ றெளிதினீங் குறவுந் துலங்குறத் தெய்வமா வனமொன், றன்னமூர் பரனை யடைந்தறி குதுமென் றணுகினர் சத் திய வுலகம். ச

அவ்வுழி வேதா வடிமுடி யிறைஞ்சித் தங்குறை யறைதலு மகிழ்வுற், றெவ்வமில் குசையை கேமியி னியற்றி யிதெவ ணிறத் திடு மவணே, ரொவ்விய தவஞ்செய் துறைகுதி ரென்ன வருட்டவர் கேமியோர் வனத்திற், செவ்விதின் வீழ்ந்த தன்னதி னதுனை மிசவண மெனத்திகழ்க் துவே. ரு

ஞாழலே கோங்கு நாவல்* சே காயா குளமை நமை யோஞ்மை†யா புன்கு, மாழையே வில்ல மாசுரேக் காரம் வழைபிடா பலாவகிலே மதூக, மெழிலெம் பாலை சண்பகந் திலக மித்தியே யத்தியே விருந்தி, வேழமே கிளுத்தம் வேங்கை‡யாச் சூரத்தி வெள்ளிலே பூராமரா மருதா. ௬

ஏலமே யிரத்தி குருந்தமே நரந்த மெட்டியே யில்லமுன் னிலவு, சாலமே வாகை கிஞ்சுகம் வகுளந் தமாலமே யதிங்கமா தவிதூ, கோல மே யிலவங் கங்கருங் காலி கொன்றையே சிந்துரம் வன்னி, தூவிமே பாலை மரவமே யசோகு சாதியால் பாடலந் தான்றி. ௭

இன்னபல் விருக்கச் செறிவினுன் மௌவ லிலகுறு மாலதி யாதி, துன்னிய கொடியின் றுறுமலாற் சுனையின் றெருதியாற் றூநதிப் பரப்பான், மன்றுவான் வறங்கூர் காலையும் வளங்கூர் வண்மையா லிகபர வீடென், றன்றுமுப் பயனு முற்றவர்க் களிக்கு மொண்மை யா லுயர்ந்தவ் வனமே. ௮

அந்தில முனிவர்க் காண்டலு மன்னர் வாட்டமுற் றிருந்தன மாமுஞ், செந்தளி ரீன்று பைந்தழை பொதுளித் தேமலர் செறிந்தி றைஞ் சுவபோற், றந்தலை குரங்கித் தங்களீ ரொழுக்கித் தாழ்ந்தருங் காய்கனி தூங்கி, யந்திலப்பல் பறவை முழக்கினுற் றுதித்தே யயன் றனை வடியவர் தழுப்போல். ௯

யாதப நறுமென் கொடிசெடி யாதி பயில்சிலீ முகமொடு பறவை, போதலு முனிவர் மருட்சியா னெழுந்து பொம்மலிற் பெரிதொலித் திடுத, நீநறு சலில மலர்மது கனிகாய் செவ்விய கிழங்குநன் முதிரை, யாதிய வளவீங் கனுதினை நுகர்வுற் றமர்கவென் றறைவது கடுக் கும். ௧௦

---

* சே - அழிஞ்சில். † யா - ஒருவிதமாம். ‡ ஆண்-பனை.
(எ) இரத்தி - இலந்தை. இல்லம் - தேற்று. தாலம் - கூந்தற்பனை.
(௯) குரங்கல் - வளைவு. (௧௦) சிலீமுகம் - தேனீ.

இனையபல் வளமும் விலங்கொடு பறவை யேனவு மிகல்கடந் துறையு, மனையதோர் சிறப்பு நாடியே யவைவி லற்புத முடையரா யங்கவர், வினையறு நோன்பு புரிகுநான் பன்ன சாலைகள் வேறுவே றமைத்துத், தினையள வேனும் விலங்குத லிலராய்ச் செறிந்தவண் விறந்தனர் முன்னாள். ௧௧

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நலமலி யித்த கைத்த நைமிசத் தமருந் தூயோர்
சலமலி யுலகின் பெற்றிச் சால்பொருங் காராய்ந் தோதி
வலமிலிந் தரிய வாய மாதவ மாதி முற்றிக்
குலமலிந் திட்டா ரன்னோர் கொள்கையைக் குறிக்க லாமே. ௧௨

வரத்துறை பிரம சாரி மன்றுமெய்த் திருமி வானப்
பிரத்தனே சந்நி யாசி யெனப்படும் மேதி நான்கின்
றரத்தினே யெனினு மேலாந் தவத்தினி லொருமை யுற்று
ரூரத்தினி லுறுதி பெற்று ருறுபெருங் கீர்த்தி யாளர். ௧௩

வேதமும் தாங்க மாதி விழுமிய கலைகள் வல்லார்
போதமும் புலனும் வென்று முறைமையிற் றிறம்பு தில்லா
ரோதுமெவ் வுயிருந் தந்நுயிரென வோம்பு மில்லார்
காதர மிரிக்குந் தூயவுள்ளுண்மெய்ப் பத்தி நல்லார். ௧௪

சித்தசித் திச னென்னச் செப்புறும் பொருளுந் தேர்ந்து
தத்துவத் ததீத னோன் றுமமாரக் கண்ணனல்லால்
வித்தக ரென்று மற்றை விண்ணவ ரல்ல ரென்று
பொத்தவித் துறிந்தார் புன்மை புறக்கவித் தொதுக்கு நெஞ்சர்.

இவர்குழீஇ யிருந்த வோர்நா ளிவர்தவந் திரண்டா லன்ன
நவமொளிப் படிவன் வேதா கமமுதற் கலைகள் வல்லன்
றவமிகுஞ் சூத னெய்தத் தாழ்ந்தெழு முடிமு டித்துக்
குவவினர் முதிமு புக்கிக் குறாகலித் துடன்கொண் டிற்றார். ௧௫

நும்மகத் தெய்து விந்துத் தபளியத் தவிசு நல்கி
யெம்மகத் திருந்த யோட்டு மெலிவெனப் போந்த தேவே

யிம்மணித் தமிசி ஞம்ப ரிருக்கவென் றிரந்து வேண்டச்
செம்மனச் சூத மேலோன் றிசறிந்தவன் புடர மர்ந்தான். கஎ

இருந்தவம் புரிவ ளைந்த விருந்தவ முனிவர்ப் பாரா
வருந்தால் வமீரது ளிவி றமிறதரு மொழிக்கு வந்தேம்
பொருந்துநம் முனைந்தி னேதோ பொதிவது முடித்தினோந்தேம்
விரிந்திட வுரைமி னென்ன விரப்ராங் குரைப்பர் மன்னோ. கஅ

ஐயகே ளெங்க ளுள்ள மவாவினை தொண்றண் டகேது
பொய்யறப் புகலு கிர்பம் பொறியமர் கிறத்து நாதன்
மெய்யருட் கதைகை கேட்கும் விருப்பமே யன்றி வேறு
வெய்யது கல்வு மோறும் வியனடி யடைந்தோர் கென்றார். கக

கேட்டலுஞ் சூத மேலோன் கிளர்ந்தவா தரத்த ளுகிப்
பாட்டினிற் றெரித்தும் வேதம் பார்த்திடற் கரிய நாதன்
வாட்டமில் புரித நேமமால் வகுப்பரி தெனிறு மன்னேன்
ருட்டுனை துலங்கக் கொண்டு சாற்றுவஞ் சிறிதி கென்று உ0

தனக்கருடந்த வையன் றனிலை தலையிற் சூடிக்
கனக்குலை யோய நீண்ட கருநிரை கொண்ட டார்த்தோன்
மனக்கவ லகற்றுஞ் செய்ய மாக்கதை பல்ல சொற்றான்
றனக்குலை பெற்ற வியாத் தாயத்திரர் போன்ம கிழ்ந்தார். உக

இதுவெனக் கித்த சைய வெந்தவ வலியோ வல்லான்
மதுதய வதித்த காதன் மலர்கருளைப் பெருக்கோ
வதுமெதனி கில்லேம் யாமென் றுதா வாற்பு கழ்ந்தே
துதிவிக யங்க ளாலே சூதனைப் பழிச்சி கின்றார். உஉ

புலமலி சூதமேலோன் புகன்றவக் காதை தம்மு
ளைலமலி வராக மென்னு நலக்குமா புராணத் துன்னாற்
பலமலி பதிற்றென் றென்னப் பகருமத் தியாயத் தன்னிற்
சொலமலி காதை யொன்று சொற்றிடப் புகுந்தே னம்மா. உக

(௧௧)மினமி - மேகம்.

என்னையித் தொண்டி லுய்த்த வெண்குரு ரான்ம லர்த்தாள்
சென்னியி லிறப்பு லைத்து செப்புவ லொழுக்கே சேஅுர்
துன்றுமோ றறு துன்று தெரிலுளது துன்னியி தாமாற்
பின்னிட விலோ தன்னேன் முன்னிடப் பெயர்த வாலே. உச

புராணவரலாறு புகன்ற வத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆகச்செய்யுள்-உச.

இரண்டாவது
வராகமூர்த்தி பூப்பிராட்டிக்கு
அறத்தியல்பு கிளத்திய வத்தியாயம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

முன்னமொரு கற்பமதி லுமதுதாலை மிகப்பெருகி மூட வான,
மின்னுமுடுத் திரன்களெலா மென்னுஞ்சொல் விளக்கினவால் விளங்
குகின்ற பூமா, தென்றுமவ ளினைமூழ்கி மிகவலிவுற் றெயிறும்பா தலத்
துளேக, வின்னமென வமர்ந்தன்ன மூர்த்திக்கு மறையறைந்த வழகன் க
கண்டான்.

கற்பமுடி வாகவினிக் கனைகடல்கள் பரந்திட்டுக் கவிழ்ந்த யாவு,
முற்பகலி னிலவுவிப்பான் முன்னியொரு வெண்கேழன் மூர்த்தி யா
கிச், சிற்பரமா யவனர்தச் சிந்தவிற்சென் றவனிமங்கை தியக்க நாடிப்,
பொற்பமர்தன் றொருகோட்டி லினர்வித்து வெளிப்போந்தான் புன் உ
கண் டீர்ப்பான்.

தலையலது தோன்மைதனி னிகரில்லாத் தாரணியாக் கைய
றன்னை, நனைமருவு துழாய்முடியோன் வராகவுரு வாற்கொணர்ந்து
நாட்டு மாற்றால், வினையகன்ற [illegible] [illegible] தவராகக் கற்பமென .

விள்வார் பூமி, மிளிரொதானிப் பலபொருளுஞ் செறிந்திட்ட பின்பு நிகழ்ந்த செய்தி சொல்வாம். ௩

மன்னுயிர்கடர்க்கபுவி மாநிலமுக விசுமலர்த்த மாயோன் றன்பா, லின்னவகை யெனக்களித்தல் வருட்டிறத்த யெவனெனயா னிசைப்ப லென்றே, பன்னரிய அதிமுழக்கிப் பதுமமலர்த் தானி ணையிற் பணிந்து தாழுடை, வன்னவன்சொற் படிவாம மமர்ந்திருந்தே யிவ்வண்ண மறையு மன்றே. ௪

ஆக்குவீ ருலகனைத்து மயனாகி யாக்கியவை யலையா வண்ணங், காக்குவீர் தானுலா நிலைநின்று காக்குமவை கடைநா டன்னிற், போக்குவீ ராறுகி யுவடைப்புகழு லென்றாமே புன்மை யேறு, நோக்குவார்க் கருள்சுரக்கு நும்மடித்தொண் டுடையனென்றே நாடுங் காலே. ௫

நல்லறங்க டமையுரைக்கக் கேட்டுவக்கும் பேற்றையுறு நலத்தாற் பண்டைச் சொல்லருநுஞ் சீடையா யிருந்தனனால் லன்றியுநற் றுறும்பிறவில, யெல்விளங்கு மடிச்சியுமா யினைகவா னமயிதயத் திருத்த லென்று, மல்லலங்கு திண்மையிறன் மகோதயம் வதிந் தேன் மகிழ்வ டைந்தேன்.

பூப்பிராட்டியார் சேதமேறுசீவனம் விரும்பல்.

என்னீசத்தோ ரெண்ணமுள தீதுதேவ ருளமறியு மேதுஞ் சாற்ற, வுன்னினனிங் கெனைப்பண்டு போனிறவி யுயிர்வகைக ளுதிப்பித் திர்நீ, ரன்னவைக ளறாங்கடையி னலையாதும் மடிக்கமல மன்பி நிற்கப், பன்னுமதற் குளசூழ்ச்சி யொன்றுதொழுத் தைக்கினிது பகரல் வேண்டும். ௭

மேற்படி வேறு.

அறநெறிப் படர்ச்சி யெண்ண மலிகிடக் கொடிய தாய
மறமலி கலியி லோங்கு புன்னுயி ரனைத்தும் வேட்டுத்
திறமுட னியற்ற வல்ல செய்பகா ரியம தாகி
யுறமிக வெளிய தாகி யுற்றிட வேண்டு மன்றே. ௮

(௯) சீடை-சிஷ்யை. (அ) படர்ச்சி-சிந்தனை.

என்றடி வணங்கி யைய னெழில்முக மலரா யேறிட
டொன்றுதா டக்கைகூப்பி யொடுங்கியே நிற்றல் காணாக்
குன்றெனப் பணைத்தெ ழும்பி கொம்பினை வம்பி யற்றும்
பொன்றிகழ் மலையாட் கைதன் பொன்னொளிமுகத்திருக்கேறும்.

வரியரி நறவார்ந்து வநிதியப் பெற்றவுன்ற
நெறிவைநீ யினைய வாறு தேர்ந்திடாய் போன்று நம்பா
லரியவிம் மந்த ணத்தை யறியவா தரவு பூண்ட
அரிமையி னின்ம கார்பா லுற்றவா தாவே யாமால். ௯

மக்களுக் காயே யன்றி மற்றுளா ரெவரே யன்பிற்
றொக்கநல் லறத்தி னுய்ப்பார் தோமறு செயலேக் கேட்ட
திக்கருத் தியிவ்யா மேனு ளியம்பிய வறங்கள் பல்லு
வக்குழாத் தின்றி சில்ல வறைகுது மணங்கு கேட்டி. ௧௦

வராகப்பெருமாள் கைங்கரியவிசேடங்கூறல்.

கோசிதகக்கலிப்பா.

மறைகளெலாம் விளக்கிடு மாவறங்க ளெவற்றினையு
நிறைகுணத்த திருவகைமிகுநிலைவிரித் தெடுத்துரைப்பர்
பறைதரினற் பாதருமடியாரவற மெனப்படுமொன்
முறைபடுத்த வவற்றுள்ளு மேந்தியது முந்தியதே. ௧௧

அதுகூறு பலபடுமா லவற்றுள்ளுஞ் சிலபுகல்வே
மதுகூறு படவழித்தே மன்னுசின் காத்தினிற்செய்
விதுகூறு புரைகோட்டா மயமெழுக்குக் கோரிக்கேய்
வதுகூறிற் பத்தரா யாயிரமாண் டமர்ந்திட்டலாம். ௧௨

ஆருமா திரண்டாண்டு தாசரிப்ப ராயினவர்
பேரியலு நற்குடியிற் பிறந்தினிதி னம்மடியை
யோரிறையு மொருவுகில ராய்வழிபட் டேலொழியிற்
சீரியநற் குசத்திவிற் சென்றுசெனித் திடுவான்றே. ௧௩

பன்னுபல போகங்கள் பளகிலா துறத்துய்த்தே
யன்னவிடத் தயுதமாண் டமர்ந்திட்டிக் கிருமபுவி

மன்னியரு மன்னவராய் மதிற்குடைநீ ழலிற்பொலிந்து
சொன்னவெழு வாய்த்தொன்னடைத் துகளறியயாற்றுவரால்.

நமைவிசந்து நவிறூலி னல்லவா சாரவதனை
சமைவர்நமக் காமனவகள் சாதிவிரும் பிப்புரிவர்
கமைபெறுவ ரிறுவாயிற் கலிவிலிநம் முறைபுக்
சமைவாரவர் பேறிதுவென் றறிதிமட மயிலன்னாய். ௧௬

வடிவெரிந்த நெடுங்கண்ணாய் மற்றமிது கேட்டினர்நி
தொடுமுன்னைக் கருமமதைத் தொடங்கினருக் காமயத்தைப்
படுதொலையி விருந்தேனும் பக்கலிருந் தாயினுமே
யிடுபவர்க ளோரடிக்கா யிரவருட மிருவிசும்பில். ௧௭

விண்ணவர்கோ னறுமுறப்ப விழைமேட் [illegible] தாய்த்தபினர்ப்
பண்ணவர்கட் கிடமாகப் பகர்தருசான் மலித்திவி
னண்ணரிய [illegible] பாரா யிரமலரா நாளுண்டு நனிவாழ்ந்து
மன்னர் [illegible] லரசுரிமை மன்னிடுவர் மதிமுகத்தாய். ௧௮

நாலுணர்ந்து ஞானிபூண்டு நோன்மையொடு வர்ணனிறை
சாலும்வ ராயரசு தாய்வெறுத்தி [illegible]ம்மையுனுஞ்
சிலமிரு யோகத்தாண் டாறிரண்டு செலுத்திப்பின்
னேலவே நம்பக்க லிருந்திடுவி ரீத்துணராய். ௧௯

இறுத்தகோ ரயும்பொறாதிரு முளமுடையா யின்னுமொரு
மறுத்தான லாதவகை வகுத்திடுவே மணங்கொண்ணீ
யறுத்தாலிரு லிமையிலெமக் கருக்கியமா திக்குதவச்
சிறுத்தாரு மொருசாக நீரேனுந் தெளிந்திடுவோர். ௨௰

ஒருதிவலைக் கொவ்வோரா யிரமாண்டன் றிற்பரமவ
மருவுபெயர்த் திவசத்தின் மறுவற்ற நெறியொழுங்க
கருதரிய சுகாநுபவங் கற்பகிலத் துதித்தெவையு
மருவருத்துத் துறவுபூண் டடைந்திடுவர் நம்மயலே. ௨௧

(௨௧) அன்றிற்புறம்வத்திவ-திரவஞ்சத்திவு.

காம்பறுக்குந் திருத்தோளாய் காமருநம் மாலயத்துக்
காம்பரிசு திருவலகு மாமயத்தா லிடுமெழுக்கு
மெம்பலகற் றிடச்செய்யு மெழிற்றீப வாவலியு
மோம்பியசெப் பியவிழைவா குறும்பரிசை யுரைத்திடுவோம்.

ஆவரணத் திடுமலி [illegible]சொன்றினுக்கா யிரவருட
மேவுசுவ [illegible]த்திப மேவியவ னுறைதருவோ
ரேவல்செய்த் தருதியபா யிரும்போக வகைபலவு
மாவலத்துத் துய்த்தமர்வ ரவர்நிலைமை யறைவரிதால். ௨௨

சன்மார்க்க நெறிநின்று சமதமமா தியபயில்வுந்
தென்மார்க்க ராமடிய ரினமகலா தேபயின்று
மன்மார்க்கத் [illegible]க்து பயனறியா யாக்கமொனந்
தன்மார்க்க [illegible] சத்கருணை சித்தருமாய். ௨௩

செவ்விதிறத்து மபராத மேயாமே பாவனமா
யவ்விடத்தி னுளபோக மனுபவித்துச் சுவர்க்கபுரத்
குவ்விடத்தி லுறுகற்பச் சோலையினார் வசியரம்பைச்
செவ்விபெறு திலோத்தமைமே னகையாதி தெரிவையர்பால்.

பன்னாட்பல் விதபோகம் படிந்தவெறுத் தேபடியின்
முன்னாளிற் போந்திலக மூழுமயக்கத் தாழாமே
கன்மாரி தடுத்தாவைக் காத்தளித்தோய் காக்கவென
வென்மாட்டி லன்பிருவி யெமைப்படைவ ரேந்திழையே. ௨௫

ஒத்தொண்டை யிழைத்திடுவோ ரேந்திழைய ராயிடினு
மத்தொண்டிற் குரியநல மார்ந்திடுவ [illegible]முற
வெத்தொண்டு மெமக்கினிய வேயெனினு மெடுத்தியம்பி
னுத்தொண்டு ளுழுவப்ப வோங்குவது நல்லிசையே. ௨௭

[illegible]றையிற் றுயிலொரீஇ வனமூழ்கி நாமுவப்பக்
கைகலந்த பண்ணமைத்துக் கரிசறுநம் புகழ்ப்பாடன்
மைகவினு மம்பகத்தாய் மாறும விசைப்பவர்பா
னைகரமின் றுகுமா நாளுநகைசூழ்ந்தமர்வம். ௨௮

கண்டுயிலா தெல்லியினுங் காமுறா தொருபலனுங்
கொண்டுசெவி யேற்றினுநாங் குறிக்கொளா தேயுலகு
மெண்டாவே புகந்திடுகல் லெண்ணமுற விருந்திடிலுந்
தொண்டுவழு வாதுளந்தூர் தோமறவே யுராய்ந்து.

வேள்வார்ந்த வெற்றடங்கண் மடவாளின் மென்மையுமாற்
புள்வார்ந்த கொடியுடையோம் புகழுமொருந் தந்தொடரிற்
கள்வார்ந்த தெனவன்பிற் கனியோடு நெடுந்திசைக்கி
துள்வார்ந்த தலைமைபெறீஇ யோங்குதரிர் புந்திடுவேம். ௯௦

பாட்டிசைத்த வேமக்குப் பண்ணிடுநற் றொண்டாகும்
பாட்டிசைத்த லேமக்குப் பண்ணிடுநற் பூசையுமாம்
பாட்டிசைத்த லேமைப் பண்ணிடுநற் றோத்திரமாம்
பாட்டிசைத்த லேநந்தம் பக்கலிருந் திடச்செய்யும். ௯௧

வன்னமோ ரொன்றிற்கு வானநாட் டமர்போகம்
பன்னுமா யிரமாண்டு பலகறவே நுகர்ந்திடுவ
ரன்னாட் டினிலமர்வோ ரியாவரினு மதிகரித்த
கன்னர்மா மையுங்குணனு நண்ணிடுவர் நம்மருளால். ௯௨

நடக்கைகுவித் திந்திரன்முன் சாரவிருந் தேபரவ
வடக்கியவைம் புலமுடைய ராய்ப்போக வாஞ்சையுறு
தொடிக்கமுடன் வாழ்ந்திடுவ ருப்போகத் துற்றமுந்திக்
கடக்குநமச் சநமசன்போற் கலங்குவரோ கலங்கார்காண். ௯௩

மகவாறு மமரர்களும் வாழ்த்தெடுக்க வளர்போக
மிகவாறு பெற்றுடைய ராயிடினு மெமையென்றுந்
தகவாகத் தம்முளத்திற் சாரவிருத் தித்துதிப்பர்
சகவாழ்வை மதிப்பாரோ தமையுணருந் தன்மையினோர். ௯௪

(௯௦) வார்ந்தவெள்வேலென இயையும். உள்வு-உள்ளுதல்.

(௯௨) வன்னம்-வர்ணமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு; எழுத்து.

மக்கிதரா யியுமியற்று நற்கரும நழுவவிடார்
மக்ககித ரேயியற்று நற்கரும மொருவிநிற்பார்
தமக்கொருவ ரீடிலரென் றிருமாந்து தருக்கடைவ
ரெமக்கவரொந் நூனுமினத் தவராகா ரிருநிலத்தே. ௯௫

நமைப்பாடி யிவ்வுலகவின்பந் தருபுகழ்சாற் றிடவுமவ்
ரமைப்பாடி யுகப்பிப்ப ரிவரையவ் ணீக்கியென்று
நமைப்பாடு சித்தியரு ரியர்களொடு நண்ணிடுமோ
ரிமைப்பாடி லர்கந்த வெழிலுலக மிருத்துவமே. ௯௬

சத்தியிருப் பவர்தவமே யெம்மைநீ ராட்டியவர்
சாத்தியிருப் பவர்தவத்துஞ் சான்றதுந்தண் மதிமுகத்தாய்
கோத்திரமும் விருதுங் கொண்டவரு ளமுதிலையுந்
தோத்திரம் தாருமோ தொழும்புவிரும் பிடுவோர்க்கே. ௯௭

பாலவடி வானபிரான் குயிற்றிடலின் னமுகந்தே
யாலமோ வம்புயமோ வம்போகல் வசியோவென்
றேலவுரை செயுநயனத் தெம்மோயன் னலவணைந்தி
ஞாலமுய வாழ்த்தெடுத்தி கன்குநவிற் றிடுமன்றே. ௯௮

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கோழுதிவன் டலம்புஞ் செய்ய குல்லையை மிலைச்சு முல்லை
முழுதையு முரிமை யாக்கொண் முதல்வநும் மியல்பு மன்பர்
பழுதறு தொண்டின் பண்பு மாண்மையு முனிவர் தாமுந்
தொழுதகு மறையும் யார்க்குந் தொகுத்தினி துரையா நிற்ப.

அந்நன மன்றி யென்பா லுரிய வன்பி னின்ற
பண்ணிடப் பெற்றேனம்ம பலபடப் பகர்ந்த வற்று
ளன்னிலை யுறுவா யோகை நமக்குநல் குவதா காடின்
சொனனிலைக் கேதமென்றே துன்னறத் தெளிந்தேனல். ௱

அறுபட தரும் மாரு மடிகளுங் கெனவு ணர்ந்தே
கறவிய வன்பிற் பாடிக் கருத்தும் மருள்பெற் றூர்யார்

புதுமைகு பூவைய தொண்டர் புகாழுஞ் சரிதந் தம்முண்
மதுவென வினிக்கு மொன்றை வகுத்திடவேண்டு மென்றான்.

இருவகைப் பற்று நீத்த வெழிற்றவ முனிவிர் மாயே
னொருவலி லவனி மங்கைக் கறத்தியல் புரைத்தல் கேட்டும்
பிரிவினம் பாடு வானோர் பிரமராக் கதன்கைகாட் பட்டு
பருவர லுழந்த வண்ணம் பரிவினிற் பகர்வங் கேண்மின். ௬௨

அறத்தியல்புரைத்தியவத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆகச்செய்யுள்—௯௰.

மூன்றாவது
நம்பாடுவார்
பிரமராக்கதன்கையிற் பிடிபட்டவத்தியாயம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஐயனல் லன்பு கூர்ந்தே யம்மையின் வதனம் பாரா
வையவென் னென்ன லாகு நகுமொழி யணங்கே யுன்றன்
பொய்யுக லன்புக் கின்பம் புரிந்தனம் புகலு கிற்பே
மையலி னுதவினத் தேர்ந்து மனத்தினிற் கோடி யென்றான். ௧

பாம்பணை யுடையா ருக்கப் பாம்பென லாவி ரண்டின்
டாம்பய னிலாத நீதென் றயர்ந்திட லுன்மாட் டிங்கா
னேம்பலோ டுரைக்கும் வார்த்தை யென்னவு முள்ள லென்றுந்
தேம்பலில் லாத வுண்மைச் செம்மொழி யென்னக் கொள்வாய்.

குழையெறிந் தெதிர்ந்து மற்றைக் குமிழையுஞ் சிதர்த்துக் காட்டி
யுழையையுந் துரந்து வாளை யுறைபுகப் புகுத்தி யன்பர்

பிழைகரு தாதி ரங்கிப் பிறங்கிடும் விழியாய் தென்சார் [டால்.
தழைவன மடர்ந்தோர் பொற்றைத் தனிமகேந் திரமொன் றுண்

மகேந்திரமலை.

சந்தழ னவிருந்து ...வடக்கி யுங்கீழ்ச்
சிந்துறு பன்ன மோடு சீவனி யம்பு சித்து
வந்திட லொருவி நம்மை நாடொறு முவனி ருத்தி
யுந்துறு களிப்பின் வாழ்வோர்க் கிடமதா யுறுமவ் வோங்கல். ௪

திருக்குறுங்குடி வைபவம்.

உளவிதண் சார றன்றி லொளிர்பய நதியொன் றோடி
யளியவ தெறுது வீரி யன்பனை மகிழ்ந்து புல்லும்
வளிதேறோர் பன்ன சாலை குறுங்குடி யெனவ குத்தே
கருவிலா தியாமு நீயுங் கவின்றது மவண்கண் டாயே. ௫

வயிணைவ நம்பி யென்ன வதிந்தயாம் மகிமை னம்பி
செயிர்தபு நின்ற நம்பி செவ்விதி னிருந்த நம்பி ௬
பயில்வுறக் கிடந்த நம்பி பாற்கட னம்பி யென்ன
வியல்வுற வைந்து நம்பி யாகியு மினிதி ருந்தோம்.

அத்தல முன்னி னோர்க ளித்தல னமரா வையம்
வைத்தமின் னிடையாய் கேண்மோ வருபய நதியின் மூழ்கிற்
சுத்தகம் விரசை நீரிற் றோன்றுவீர் சொல்வ தென்னே
மெய்த்தலத் திறுமிக் கூர்வ மெமக்குள தந்த லத்தே. ௭

மன்னிய வாட லாலே குறுங்குடி யென்னின் மற்றோர்
துன்னுவர் வான நாட்டிற் பெருங்குடி துதைய நிற்பார்
பன்னிரா மத்த லக்குப் பயணமெய் திடிலன் னோர்கள்
கொன்னுனை யாழி யங்கைக் குழகனெம் முழையி ருப்பார். ௮

(எ) பயநதி-சீவநதி.

நம்பாடுவோர் வைபவம்.

குமரிகா டமர்ந்த வத்தக் குறுங்குடி தன்னின் முன்னா
ளமரிய சிறுபா வத்தா லந்திய குலத்தின் வந்தோ
னமரிட மன்பு பூண்ட நல்லவ னென்று மல்லூர்
சமரொடு நமையே போற்றும் பிரமையன் புன்மை நீத்தான்

சேறிகுறுங் குடியா யென்று செப்பியே செய்மை நிற்ப
னறிவினி னன்மை யப்பன் யாழினிற் பாட்ட மைப்பன்
பிறிதொரு பற்று முறு பெட்பொடு பாடி வாழ்வ
னறியமென் போது பூத்த நாலைநேர் குழலி கேண்மோ. ௧௦

கதிருதிப் புக்கு முன்னர்க் காமரு நீர்த்த மாடி
யெதிரிருந் துருகிப் பஞ்ச கேதக விமானமேறிட்
டதிரொலி யுறாது மெல்லென் றமைவொலி காட்டி மீட்டிக்
கதியொடு கைசி கப்பண் கரைகுவன் கரையு நெஞ்சன். ௧௧

நமையல்லா தியாரை யேனு நாடியே பாடா னற்ற
லமைவுறு மவனம் பாடும் வானென வறையு நாம
மிமையவர் தாமோ நாமு மிசைத்திடப் பெற்று னந்த
சிமையநேர் புகழா னீர்த்தி யிற்றெனச் செப்பு வாமே. ௧௨

அலகிட முடியா நந்நந் சீர்த்தியை யாமே கூற
வலமலர் தியாவ ரேனும் வருத்திட வல்ல ரல்லர்
சொலவல மல்லே மற்றேன் சொற்பெறு சீர்த்திப் பாடு
நலமலர்க் கோதாய் நன்கு நவிற்றுது மொருவா றிங்கே. ௧௩

ஐயிரு வருட மங்க னன்பொடு நியம மாகக்
கைவினி லொழும் வாக்கிற் பாட்டியாய்ச் சநிக்கு நாளில்
வெய்யநேன் மதிவெண் பக்க வியனேகா தசியி னந்நாட்
செய்யது யிரவு தன்னிற் றெழுதிடத் தனித்துப் போந்தான். ௧௪

உறக்கம்விட் டெமது நாம முச்சரித் தொருயா மந்தா
னிறக்கவே யாரும் யாவு மிருந்துயி றுற்ற காலைத்

துறக்கமே லாநந் தூழற் றுன்றுவான் செலுங்கா லாங்குப்
பிறக்கயில் பிரம ராக்க தென்னவன் பெயர்ந்து கண்டான். ௧௫

பிரமராக்கதன் பற்றல்.

சியினி லுணைக்கு பரமற்குப் பரிவுண் டாயிற்
வெயி றதுக்கி யின்னே யிவனுட லருந்து வேனென்
றசிவுட னுறுதி யன்ப னுவன்றிடக் கிடியா றங்கை
சையினிற் பற்றி னுறுவன் னுவப்புற விருந்து கொள்வான். ௧௬

விடக்கினை யிசைந்து தின்மை மேவினே னுகை யாலவ்
வடக்கமி லரக்கன் றன்னை நுயினா னன்ப னுவான்
கருங்கிட்ட போகம் கருதிடா தென்று நம்மைக்
கடக்கற நினைத்து னையுந் தொழின்மையின் மெலிய குறுகுவான்

மியிற் றினர்க்கே சாலத் தவமுங்கை கூடு முன்னைத்
லாத்தவத்தி னாக்க லவமெனத் தக்கோர் சொல்ப
தவமிலாப் பிறந்தை மேய வெற்கிவன் றன்னை வெல்லத்
தவமுயல் முடிறு மாகா வென்மனந் தார்வுற் றுறுவுழ். ௧௮

இருபிற பான மறையினோர் மறைநி யம்பி
யருகலே யரக்க னுவி வித் தக்க வனந்தப்
பெருமையே றின்றி மற்றுந் தின்மையும் பெறுத லாற்று
லொருதிருட் வட்ட வாழி யுத்தம புரக்க வென்பான். ௧௯

யறு வோர்க்குத் ய கதியரு ளெய்வ மேயுன்
விதியவ னிவ்வா று விதிவழி பதிய தாய
அதிசய வம்பு யங்கொ ளயுகம் றிலஞ்சி யச
சதிசெய வ்யூகன் றொன்பான் றகித்திலன் றனிய னுவான். ௨௦

பமுனைக் காகு மென்று பன்னிரு நமைப்ப னித்து
வுரமலி யரக்க னுள்ள மெரிமுனை ரிழுதை யொக்குந்
தாமுற விரந்து வேண்டித் தப்புவ லெனவ வித்தத்
திசமிகுந் தினிய வார்த்தை செப்பினன் சிறந்த வன்பன். ௨௧

அல்லவை தேய நாளு மறமிக வளரு மென்று
நல்லவர்க் கனிய தென்று நல்லவர் கூறும் வாய்மை
செல்லிவர்க் கினிய சோகாய் தேர்ந்தினி யன்வே கூற
மல்லடர்த் திட்டே மன்பன் மற்றிது மொழிய லுற்றான். உஉ

பிரமராக்கதனுக்கு நம்பிபாடுவான் விடையிறுத்தல்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

வெட்டவிழி கொண்டெம் மனமுறைகக் கட்டழலைக்
கொட்டுங் குரூர மதுரனிவாய் கோபால
னிட்டமிகு சேவைநித்தஞ் செய்துறுதிப் பேற்கின்ற
கட்டமுறு நங்கியதி னடியினா டல்லிடுவாய். உங

மைக்கொண்ட யாழினையுங் காருயோ ராயாத்து
வைக்கொண்ட நன்னிறத்து மாயவனுக் காளானேன்
மைக்கொண்ட மேனியினை வழிமறிகொள் மேன்விடுப்ப
யக்கொண்ட வினையகற்ற யாதரவிற் பாடிடவே. உச

சக்கரநிருத்தம்.

என்பின் னுரை பகுகூறவு மிகக்கொண்டவ ரக்கன்
றன்றன்மதி தவமியகொடி தடவானெழு மோடு
மின்றன்றிய விலையாய்வியன் மெய்யன்ப னுணர்ந்து
கன்றுந்தர மில்லாதுரு கமற்றீர்ந்தடங் குறுமால். உரு

அரக்கநேல வாசேயினை யாதுக்ககப் படுத்தா
பிரக்கக்கசி னில்லாயிடு தென்னென்றனு மரக்கன்
கிரக்கம்பிற றந்தங்கட லைத்தூத்திடுகிட்வே
வரக்குன்று வெடித்தாலென வாய்விட்டுவெ குப்பான். உசு

அரக்கன் கடுமொழி கழறல்.

காரொன்றிய கண்ணன்புகழ் கரைந்தேயொரு பண்டான்
டேரொன்றிய மாப்பின்றியி ருந்தாயிவண் யானே
பாரொன்றிய வணவிங்கொரு பதுநாண்மிக முயன்று
நேரொன்றிய சோறுபட் டினியிட்டயர் குவனே. உஎ

(உஎ) பட்டினிவிட்டு-பட்டினிகொண்டு.

யான்செய்தவ மதனாலுனை யீண்டெய்த்திடத் தெய்வங்
கான்செய்கரந் தொடைகூடிய யாழைக்கரங் கொடுநீ
தான்செய்கை யொடுபோந்தனை சலிப்பாலினித் தனைப்பா
னேன்செய்பதி னாக்கின்றனை யுனக்கீதிய லாதே. உஅ

நினம்வந்தனை யென்றன்கர நூற்றுப்பெற கின்றாய்
வினையின்றிற மீதென்றுவி ளங்காய்விடு கில்லே
வினைகின்றதி லாகக்கட வதும்வதுமின் றென்றே
வினையின்றுன துயிரந்தர சேர்வித்துட றடியா. உகூ

பண்டிப்புடை வீங்கப்பல தடியுங்கொதி ரத்தை
மண்டிப்பரு கிடுவேனயர் விளமீட்டுவ னினமாய்
மண்டிப்பிற மயல்சூழ்வுற வாறுறச ரிப்பேற்
கண்டிப்புடி வசனித்தவர்க் காணேனிது காறும். ஙo

னைவேரிய கனியீரமி லாச்சொற்களை யெம்மை
மானமீதிரி விருத்தும்மடி யானன்கும தித்தே
வனமீதல மருவோய்வினை மண்டிக்கத றுவா
யுனைவேண்டியு ரைக்கச்சில நற்றேனென வுரைக்கும். ஙக

நம்பாடுவார் பின்னும் இரவுரைகூறல்.

மன்னும்புகர் மேலார் வழித்தேயவ பிழையைத்
தன்னமெனு வுன்னிப்பெரு தம்பிட்டரு மணங்கே
ஆன்னுஞ்சுவைக் கூழின்சுவை மூழைத்துணி யாதா
வென்னும்பய னுணர்ந்தேபிறு கிசைப்பான்றவளிந் தனனல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பிரமராக் கதனே யானுரை செய்யும் பேதுறு வார்த்தையை வாய்மை, வரமிகு மொழியே யெனமனங் கொள்க மருட்டிடக் குயிலுவ னென்றே, யுரமிகைசக் கொளாது கம்புக தமல வுற்பவ னமைத்தவா றென்னைத், திரமதா நகரீவீதெனக் குவப்பே யாயி னுஞ் செப்புவ னென்றே. ஙஙு

(கூo) மயல்-பேய்.

காலகா ளுணையா னிரப்பியே தவாது போற்றினுஞ் சடலமற் றோர்கா, ளேலவே மறைதன் மெய்ம்மையே யிங்ங னிருப்பது பொய் மையென் றுணர்தி, காலமா யிடினவ் வுறவின ரேனுங் கலங்குறு தீமையே சேர்ப்பர், நீலமார் மேனி நிருதவென் றுடலை நின்றனக் காகுமேல் வியப்பே. ௧௪

எரியெம தென்ன நரியெம தென்ன வினத்தவ ரெய்துதனைச் சாலப், பரிவுறுந் தாயர் தந்தையர் தமதாப் பாதுகாத் திடுவுமே மெனோர், புரிதொடுங் கொலைசெய் துயிர்கவர்ந் தேகப் புரப்பவ ரிலா தழி யுடம்பை, விரிபசி யுடைய வுனக்குரித் தாக்கின் மிகுபலன் வருமென வுணர்க்தேன். ௧௫

முள்ளரைக் கமல மேயநங் கையைத்தம் மொய்ம்புறு மார்பகத் திருவிக், கள்ளவிழ் துளபப் பசுந்திரை யிட்டுக் கவுத்துவ மணி விளக் கேற்றி, யுள்ளக முவப்போன் சினகர மேவ வீற்றுன மன்மரங் களுமே, யெள்ளிடும் புறம்பேன் யானுனக் குணவா வினைவது மிருநல னலவோ. ௧௬

புலையனும் விரும்பாப் புன்புலா லுடலைப் [illegible] நின்றனக் காக்கின், விலைமிகு மணியைப் பெற்றதன் [illegible] மௌறக் கொண்டவ னேவே, னலைவுறு தெளிய னைறவெய்தி கொண்டோ வரியதோர் நியமமுன் னெடற்கே, [illegible] தான் சாகர விரத மாமத னிலை மைமற் றனிரப்பல். ௧௭

அகிலநாயகனு யனந்தா யியுமா மச்சுத னவச்சுயி நுயினித், துகிரினுல் வருடி யாழினை யிசைத்தே யுருபுகழ் நானும்பா டிடுவன், சுகிர்தமா ரேகா தசியினி லருந்தா தொழிகுவன் றயிலும நின்றும், வகிர்மதி யனைய [illegible] யரக்க மற்றது முடித்திடல் வேண்டும்.

அதுமுடித் திட்டு மீள்குவ னுனக்கே யரும்பசி யகற்றுண வாவ, னிதுவெ நுவலென் றெண்ணிலை யைய விதுமுடித் திடினல னுறு வாய், சதிசெய நினைய றன்னனி புரிதி தாவகிச் சிரத்தினி னடித்த,

பதியினின் னருளைப் பங்குகொண் டிடுவை பண்பெனக் கேட்கவென் னுரையே. ௧௮

பழமறை நானு முழுங்கியே துதித்தும் பற்பல வாமருந் தவத்தை, விழைவினிற் புரிந்து மிம்மியு மனைா வித்தகன் றிறத்தினி லுடலைக், குழைவுற வளத்தைச் செய்யவார்த் தையினைக் குழுமுறச் செலுத்தலி னன்று, வழுவலின் மனமெய் மொழியினைச் செலுத்து வோர்க்குப கரித்தலென் றுணர்தி. ௨௦

சுருதனே யென்ற னியதியை யலை கெடா தாற்றுத னினைக் கோர், விரதமாக் கொண்ட வெண்பல பகர்ந்து வேண்டினு னம்மையே வேண்டுந், சாதலாய் [illegible] ராக்கன் [illegible] னென்று, வாயிக மதித்துக் கொதித்திடா தொருசொல் [illegible] றழுங் [illegible] லி யனித்தே. ௨௧

அரக்கன் பின்னுங் கூறல்.

நீசநீ கூறு நேசவா, சகத்தி னெகிழுவ னுளவென நினையல் பேசிய துனை குலந்குறித் தான பேச்சிது பயனுறு தெனவே யோசியா துணைக்தா கூற்றுவ னங்கை யுறுமுயிர் தவறினு மின்று பாசமா மென [illegible] நீ தவறல் பழம்நிறற் றினுமிலை யென்றான்.

[illegible] ஆவியுய் [illegible] வருகுதல் போமிலமை குறிக்கவும் வேண் யேற, விரைன் முன [illegible] தெனவஞ் சனைமொழி டுமோ வி [illegible] ச், சாவிதற் கெனை [illegible] வோவிது புகன்று யுன்னுளம் குறிப்பின் யான்மெலத் தணைப்ப, கொன்றுடு முறெதன வுணர்தி. ௨௨

நல்லவாய்த் திசால லயிழ்திறு மின்று நண்ணிடும் புரசைகன் றணிவாயத் திரால் [illegible] வானோர் விழியார் வருத்திடு முது றென்றல், வானோயு மறுட்டும் வன்னை வெறுட்டிடு யாவி தப்புறத் மொழி யதுகாண், டானினி வென்னை கோனினை யிழைத்த நவிர்குதி யுடலைக் கோறல் துணிவதி தற்வேன், கோனினை யிழைத்த [illegible] செய் துண்பது தேற்றம். ௨௩

எவ்வுரீ தகள்வா னென்றனை யிவ்வி றிதமொழி யான்மிக வெரு [illegible] தேத்தி னியங்கிட நினைத்தனை ட்டி, யிவ்வயி னகல்ற யியனுது

போறுக், அவ்வெனத் தவற குறகுவ தொர்ந்தோர் சாற்குறு பேசபிற மவினை, யொவ்வுறு விர்தக் திறிமொழி புரைத்தற் குனர்னா மற்றில தற்தோ. ௨௩

நின்றுரை கேட்டு வெகுழிறு நெஞ்சம் பரியிருளினைவிட்டு துணிபா, நின்னிளித் தடிந்தே புயிரினை யியமற் கிருவ னுடலினை யீர்ந்து, கொன்றுனைப் பற்க ளதுக்கியி ருனினைக் குதட்டுவ னுதி மொர் றிவெ, வென்னது மன்ப னிராக்கத னிரக்க மின்மையை யெண்ணினொந் தனறுல். ௨௪

கலிவிருத்தம்.

[illegible] னீசெடை கோமுனி யீர்கள்
கால [illegible]ரம ராக்கதன் கையி
னேதும் வண்ணமி திசைத்திடு சூராற்
சாது மற்பனகல் சால்பு ளைப்பாம். ௨௫

பிரமராக்கதன்கைவிற்பிடிபட்டவத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆகச்செய்யுள்-௧௪௦.

நான்காவது

நம்பாடுவார்

உறுதித்திற முரைத்தகன்ற வத்தியாயம்.

கலிவிருத்தம்.

மாறுறழ் மகிமாதே மற்றெரு வேட்கையிலா
னானமி னங்கொண்டி யூற்றிடும் யினைபுவேகொண்
மோனம துறுமன்பன் முற்றிடு மிகல்யாது
தானவன் றனைநோக்கிச் சாற்றுத லுற்றனறுல். ௧

மொழிமொழி கேட்குதியான் முன்னயர் கருமத்தி
னழிவறு சேடத்தா லத்திய யோனிசனித்
திழிவுள ளுயுலகத் தியலிறு மெம்பெருமா
னெழிலுறு மருணோக்க முற்றிடப் பெற்றனன்காண். உ

அன்னதொர் நோக்கத்தா லடைந்தனன் மெய்ஞ்ஞான
நன்னர்கொ ளுள்ளத்தோர் நலனுறு நண்ணினரு
லின்னது ஞன்மாற்ற மிதுவமு வேன்மாயன்
றன்னிய துயினீத்துச் சொலுதிய தினையுடித்தே. ௩

நின்னிடை யுருகுவறு னீமிதி லியமுதே
லென்னிலை புணர்தற்கிய் யியலுறு முலைத்திடுவ
னன்னிய துகிலறு னனையுமிக் குறுதனை
புன்னுளங் கொண்டிடுக வெனவலி புறுத்தவறுல். ௪

வாய்மையின் றாய்மை கூறல்.

நீருறு [illegible]லனை கீப்பரி தாயமருந்,
சீரது வு[illegible]மைகந் செவ்வியீ னுறைகுவதுந்
சோருமி [illegible]ராகந் சேர்வது வும்முயிர்தா
ரேருறு வாய்மையின்று லெனவுள நினைந்திடியே. ௫

யாறுறு பலநூலிற் கண்டறி வாட்கையலா
லேறுறு மற்றதனி னல்லது பிறிதின்றுன்
மாறுறு மீதோர்ந்தே வகுக்குமே னுரைதன்னி
னீணய முறுவாய்மை யன்மைய தாகினையல். ௬

இன்னமு முரைசெய்வன் பிறைபுரை யெயிறடையாய்
மன்னிய மனத்தொடேல் வாய்மையை மொழிகுவரே
லன்னவர் தவத்தொடுதா னஞ்செயு மயாறுமிக்
குன்றுறு தவமையா யொக்குவ ரதும்வேதம். ௭

புறவிருள் புறமோப்பப் பொலிதரு விளக்கமெலா
மிறமலி விளக்காகா வுள்ளிரு ளென்றோட்டுக்.

திறமுறு வாய்மையெனுஞ் செஞ்சுடரோ சான்றோர்க்
கறமிரு விளக்கமென வறைவது மோர்குறியால்.

குளுரை யுரைத்தல்.

பொய்யுரை செய்வதுமிக வானிலை தனிமெய்த்த
வானவர் வாயெனவே வல்லவரின் வாழ்த்தெடுத்தும்
கானமர் வாயுன்றன் கடைவரு கிலனுகிற்
ருறுவரை வாய்மைதவிர்த் தன்கதி சார்குவனே. ௯

நன்றிதா திறிதெனா நன்றனை நாடாமே
யொன்றிய மனனில்லா னுயபன் மனையொன்றிக்
கன்றகனி கையர்னைக் கார்முக னுய்வவ்விப்
பொன்றிடு வான்றனம்ப் போல்குவ னுருவனே. ௧௦

நலமலி யுணவின்கணைமிலை யோராமே
கிலர்தமை வஞ்சித்துச் செவ்விதி னுகர்வானும்
பலமுற யோர்க்கீந்த வூனவய லாதியவா
நிலமவை கவர்வானு நேர்கதி சார்குவனே. ௧௧

நிறைதரு மிளமைசெல் சேர்ந்தழி மங்கையரைத்
துறைபெறு நல்லின்பந் துய்த்திடநேர்ந்தகுழல்
பிறைபுரை நாளவர்மேற் பிழைபுகன் றேதவிர்வோ
னுலைதவுறு பூமியிடை யுற்றிட ருழக்குவனே. ௧௨

தென்புலத் தவர்க்கூட்டுந் திவசதி னம்போக
மன்புடன் றுய்த்தவனும் மயலவர் பானுறவி
னின்புற வன்னதுகர்ந் திழித்தாரை பறிவியும்
வன்புற வடையுமதோ கதியிடை வதிகுவனே. ௧௩

கன்னிகை யைப்பொருளைக் காமுற விற்குவனென்
றன்னவை யுதவானும் மட்டமி சட்டிகுடு
முன்னுறு சதுர்த்தியின் மூழ்குத லின்றிநுகர்
புன்னெறி யொழுக்கினனும் புகுமன றடைகுவனே. ௧௪

பற்பல வுதவிசெயும் பனைக்குறு நண்புடையான்
பொற்புமர் மனைவியுழைப் புந்தி புகுத்திமதன்
விற்பெயர் மலரம்பால் வெப்புற லெய்தியவன்
கற்பினை யழிவித்தோன் கருணர கடைகுவனே. ௧௫

அவ்வுல கின்புதவும் மாரிய னில்வினையு
மிவ்வுல கின்புதவு மிறைமகன் மனைவியையும்
வவ்விட முயல்கிற்கு மாசுறு மதியானைக்
கவ்விட வங்காக்குங் கனையிரு ளடைகுவனே. ௧௬

ஒருமனை வியர்தம்மு ளொருமனை வியினுழையே
பொருவிய வேட்கையனாய் மற்றொரு மனைவியினை
வெருவிய வார்வமறும் பேதைசெ லுங்கெறியி
னெருவில னாய்த்தென்பா லுற்றன ரடைகுவனே. ௧௭

காதலனன்றியொரு காமுறு தெய்வமிலென்
றாதர வுடையவளா யமர்தரு மனைவிக்குத்
தீதறு போகமின்றுஞ் செவ்வியி னிவளிதனியான்
போதுறு மொழுக்குமபி புக்குழன் றுழக்குவனே. ௧௮

வெய்யவன் வெம்மைதனின் மிக்குழ ருபத்தா
லொய்யென வறலுண்பா னோடிடு மானிரையை
யையென விலக்குமுய லந்தகை யோன்புக்கு
மையுறு பவர்க்கத்தி னனியழன் றயங்குவனே. ௧௯

சோகமினை வவ்விடுவோன் சுரையினை நாசிடுவோ
னிருவ லயதேவ னின்னுயி ருண்டிடுவோன்
பொக்கம துரைசெய்வோன் புரியிர தஞ்செடுவோ
னெக்கதி யடைகுவமுற் றக்கதி யடைகுவனே. ௨௦

வாழியி னுயிர்களெலா மூலமுற வுள்ளிருவி
யாழியிற் பஃறலைசே ராமிசை யறிதுயில்கொள்
பாழிகொ ளாழிசெறி பங்கயக் கையானை
வாழிசொ லாதயர்வோன் வதிநர கடைகுவனே. ௨௧

ஆக்கமொ டழிவிலரு யன்னவின்க் கவ்வனியுறுப
தாக்கனம் சாக்கமலைத் தலையுறு மாய்முத்தர்க்
கூக்கமொ டருள்பஞ்சா யுதமெஞ்ஞா பிறரீதலை
வாக்கிலி லோன்றென்பான் வழிர கட்டைருவனே. ௨௨

சோத்திர மெனவின்றாய் குறைமறி யெமிவைட்டயாய்
சாத்திர வலைகநேர்ந்து சாற்றிய வென்றுரைநைய
நீத்திடல் வாய்மையெனா நினைகுறி யாமென்றேற
மேத்தின னெம்மடிமை யேத்திடு முரவோனே. ௨௩

நேரிசைக் கலிப்பா.

வாயோடு மொளிர்கூர்வேல் விழியா யெமதன்பன்
கையோடு மாயேந்திக் கரைத்திட்ட வந்தினத்தைப்
பொய்யோடு பகலாது பொலியுறுதி யெனமதித்து
செய்யோமெ யடக்குந்து திருதவிழு செய்குவனும். ௨௪

அரக்கன் அகநெகிழ்ந் தறைதல்.

ஊற்றுக நெகிழ்த்திட்டுப் புளகமெரிப் பத்தன்மூக
முற்றுரித்து பொய்யுரையா யெனவுள்ள முழுதுணர்ந்தேன்
சற்றுணர்ந்த கவியானார் காதலிக்குங் கருமணிமை
யுற்றவனைக் கிச்சுறிந்திக் குழகவென விடையகர்ந்தான். ௨௫

கேட்டனனம் பாடுவான் கொக்கரும்பே ருளக்களிப்பை
யீட்டினனு யுடல்புளக மெழுகாவுந் தழுதழுக்கப்
பாட்டியலிற் பராபரனைப் பழிச்சினைத் தாற்றுமூடத்
தேட்டமுட னெதிர்நின்றோன் றனைநோக்கிச் சிலபுகலும். ௨௬

நன்காட்டின் றேவந்து சாகடப்பா தனமையொளிப்
புன்காட்டும் வாயுடையாய் புரையகற்றாய் புகழேற்றாய்
பண்காட்டு மின்றுரையென் பாலுரைத்தாய் பரம்பரனை
விண்காட்டி யாள்வாயி வேண்டியவன் யீன்குவனே. ௨௭

---

(௨௩) சேத்திரம் - மனே.

நன்றிமறந் தேகுவனென் றான்னுளத்தி ருட்டிக
வின்றுதவ மொழிதந்த வெல்லாமெய் யென்றுணர்க
கன்றுசிக் குணவாகக் கடிதிவண்யான் வந்திடுவ
னென்றுகுறி யெதிர்ப்பையிது வேறெவன்யா னுஞற்றுவனே. ௨௮

வாழியநீ யெனப்பெரிதும் வாழ்த்திசைத்து மதித்துறவோ
ரூழியெனு மில்லிடும்பை யகன்றவன்பின் னேக்கினுமத்
நாழிகையே பின்றொடரு மெனநாடா தேகுதல்போற்
றூழியினி லினைகவர்ச்சேதான் றனிநோக்கிப் போந்தனனே. ௨௯

கலிவிருத்தம்.

ஒப்பக வருந்தவ முறுநற்றுறா வீர்கா
ளிப்பரிக மெய்த்திறமி யம்பியக லன்பன்
மைப்புயினி கர்த்தவனை வல்லெயி னிறைஞ்சிச்
செப்பிரைவ மூதவகை சேர்ந்தமை தெரிப்பாம். ௩௦

உறுதித்திற முரைத்தகன்ற வத்தியாயம் ௬

முற்றிற்று.

ஆகச்செய்யுள் - ௧௩௦.

---

(௨௮) குறிவெதிர்ப்பை - அளவுகுறித்துவாங்கி, வாங்கியவாறே எதிர் கொடுப்பது.

ஐந்தாவது

நம்பாடுவார்
குறுங்குடிப்பிரானை வழிபட்டு மீண்ட வத்தியாயம்.

அரக்கனைவிட் டகலுதல்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

அரக்கனிடம் வாதிட்டே யற்றைநா ளிரவெல்லாங்
கரக்கவே யுறக்கமொரீஇக் காதலிற்றன் றவமுடிப்பான்
புரக்குமெம தடியிணையிற் புந்தியையுற் படச்செலுத்தித்
தரக்கின்வாய்ப் பிழைத்தோடுஞ் சாரங்கமெனச்சென்றான்.

யான்செய்த புண்ணியமென் யான்செய்த புண்ணியமென்
கான்செய்யுந் துளவணிவோன் கடன்செய்ய வேமுடிக்க
வூன்செய்ய வாயதுக்கு மோரரக்கன் விடப்பெற்றேன்
றேன்செய்யு மரைமறையோன் செம்பொனடியுஞ் சிறைத்தனனே.

என்னப்ப னென்னிறைவ னென்னையாண்ட வெழிற்குருவன்
பொன்னொப்பி னருளிருக்கப் புகுதாத பொருளுளதோ
பன்னிப்பன் னியுமுவைப் பழமறைபோற் பயந்தலைகைத்
துன்னப்ப டைத்தளித்துத் துடைப்பானற னருள்பெரிதே. ௩

என்றுரைத்து நடமிடுவ னென்றாழ்ன் றிறநன்று
மென்றுரைத்துக் கைமுகிழ்ப்ப னென்றுநவமே தவமென்ப
வொன்றுசெயப் பெற்றாலோ தொழிலுநமற் றொன்றுபெறீஇ
வன்றுயரோய் வருமுனியாற் மதித்தருபெற் றேனென்பான். ௪

எரியோம்பி யுலகுய்யி வெழிலிவளம் விளைவிக்கும்
பெரியோரே நம்பாடு வான்பெருமை பேசிடலென்
றாமாகா தென்னினுமவன் றனிச்சீர்த்தி சொலவேர்பு
புரிகின்ற துளவமெம்மான் புகன்றாங்குப் புகலுவனே. ௫

வலைவனிற் பட்டுழக்கு மதிமானவ் வலைபீறிக்
கொலைபுரிவோ னையுந்தப்பிக் குறித்தழிச்சென் றுவப்பதுபோற்
கலையோடருங் கலன்பலவுங் கடிகாவிற் கொண்டொளித்த
மலையெனும்வன் றொடையுடையோன் மருங்கன்யிமகிழ்ந்தனனே.

௬ பாரானைப் பல்லுயிர்க்கும் பரிவானைப் பரிவற்றார்ச்
சேராளைத் தேவர்கட்குத் தெண்டிரையின் சுதையளித்த
நேரானை யோரானை நினைந்தழைக்க நேர்நின்ற
பேரானைக் குறுங்குடிவாழ் பெம்மானைப் பாடிவான். ௭

நம்பாடுவார் துதிசெயல்.

கலிவிருத்தம்.

மண்ணுறு மணியே பெரியோர் மதியி
லுண்ணுறு மமுதே யமுதூட் சுவையே
கண்ணுறர் கனியே கனியுட் கனிவே
யண்ணுறு வடிவின் றனையாண் டருளே.

மறையே மறையின் பொருளே மணமார்
நறையே மிகுமம் புயைநா யகனே
சிறையே யுறழிச் செகவாழ் வமையு
மிறையே தரியே பனியாண் டருளே.

கள்ளார் துளபக் கடிமாய் கதுழப்
புள்ளார் கொடியாய் பொருதே வந்த
நள்ளா ருயிரை நலிவோய் நெடியாய்
தள்ளா தடியேன் றனையாண் டருளே.

பாமோ தகினைத் தலவா னவனின்
மீமோ தருமோ வியவிக் கிமம
நிமோ தமயக் கருசே தனர்கும்
தாமோ தாவென் றனையான் டருளே. ௧௨

நந்தா முதயா வலியா னறுங்குந்
சிந்தா செறியா தவர்சேர் திருவை
குந்தா குடநா டகமுற் குமினா
மெந்தா யெளியே னையுமான் டருளே.

வந்தித் திடுவோர் வயின்மம் மொரீஇ
சிந்தித் திடுபே றருள்சீ தரனே
பந்தித் திடுபிப் பவநோய் களைவான்
சிந்தித் திடுமென் றனையான் டருளே. ௧௪

தேவா திபனே திகழச் சுதனே
மாவா முகல மறுமாருவனே
காவா தார்வான் கைவிட் டடனீ
தாவா வரியேன் றனையான் டருளே. ௧௫

டஞ்சா யுதனே பவர்க்கர் தனிஜுர்
துஞ்சா விமையோர் சுவர்க்கர் தனிலுர்
தஞ்சார் குயிர்க்கத் தனிலுந் சனைத்
தெஞ்சா துறனித் தெனையான் டருளே. ௧௬

கோவத் தனமென் குடையா னிரைவை
யாவத் தினிலீத் தாகன் டலறுன்
மேவப் பெறலோ ரிந்தப் பெயரோய்
தாவத் தழல்வென் றனையான் டருளே. ௧௩

திகழ்வொன் றயாத் தவநோக் கிலவோர்
புகழ்வொன் றருமான் குடிபுங் கவனின்

(௧௧) மோதமி-கௌமே... தகியென்னும் கதாபுதம்.

னிகழ்வொன் றுறுசந் நிதிசேர் வுபெறு
விகழ்வொன் றெளியே னையுமாண் டருளே. ௧௭

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மாமணி மகுட மின்னு மத்தகம் போற்றி பத்துத்
தாமரை நிகருந் தாள்கை தகுமுக முந்தி சக்கு
காமரு முக்கவாய் போற்றி கடல்புரை மேனி போற்றி
தீமையேன் றனையு மண்ட திருவருள் போற்றி போற்றி. ௧௮

இன்னண மன்ப ரூர்ந்த் திசைசெறி கைசி கத்திற்
சொன்னயம் பொருந்த யஞ்சூழ் தோத்திர மிசைத்துப் பாடிக்
கன்னலைத் தவராக் கொண்ட நாளையைத் தந்த நம்மைச்
சென்னியின் வணங்கி வாழ்த்தித் திருமிகு னிருதற் சேர்வான்.

பொலிமதி மறைய மின்னிப் பொதியுடு வகல வீறி
நலியிருளோடப் புட்க ணவிற்றிட விடியல் சூழ்முன்
னிலிசெழு நிருதன் பாங்கர் வன்டலி தனியச் சென்று
பலியது வாவ னென்றே படர்ந்தன னந்த பத்தன். ௨௦

நம்பாடுவார் நீங்கப்படவிறல்.

காவினுங் கடுகி யேகுக கவினுற்ற டயன்பன் றன்னை
வாலிய மதிய னென்றே மதித்திவோர் நண்ப னண்ணிக்
கேலிய விதைக்கினங்கன் குழுகுவ தெவ்ன னன்ப
னெலியன் மொழிதீ தானவ் வேதல்கேட் டிறும்பூ தற்றான்.

நண்பவீ தென்ன விரதை நாவிடக் கருதுந் தீய
வெண்படு நிருதன் றன்னைக் கண்டதெவ் வுழிநீ தப்பி
மண்பொதி மலைத்தா ளெந்தை மாட்டெவ னுற்று வென்ன
விண்பொதி புகழான் மன்ன மேயினன் விரித்த திவ்லாம். ௨௨

கோலமாய் வேலை தன்னுட் குளித்தவிப் புடவி மீட்ட
நீலமார் மேனி யெம்மான் குறுங்குடி நிமலற் போற்ற
வேலவே நியமத் தோடிவ் வெல்லியிற் போந்தேன் பொல்லாக்
காலனே யன்னச் சால கடந்துன் னெருவ னோர்ந்து. ௨௩

புசிப்பினி லயுர்க்கேன் பன்றான் பகவனுன் றன்னை யீந்த
நிசியினிற் றந்தா னென்றே யுதாவெஞ் செருப்ப விப்பான்
வசியெழுவுங் கூடோ யிற்று வாயங்காந் திடுதல் காணுஉ
வொசியுமுன் னந்த ஞறி யுவன்றனை யுவந்து நோக்கி. ௨௪

வாழுக வரக்க யானோர் வலிகெழு விரதங் கொண்டேன்
பொழுதுறாவிர்றி மூன்று நந்தைபோந் தானதில் வல்லி
மென்முயர் களிறட் டானை யெய்திநீடி பாடி யீண்டாகத்
தாழுத லின்றி நின்முன் சார்வலென் றுறுதி சொற்றேன். ௨௫

சாற்றலுங் கேட்ட வந்த நிசாசரன் சிரித்த ஞகிப்
போற்றுதல் செய்து மீண்டு வருகென்றான் போகியெனும்பேர்க்
கோற்றொடி மணந்த வைபன் குறுங்குடிப் பிரானைப் பாடிக்,
காற்றினுங் கடிது செல்வான் கடுகினனிருதன் மாடே. ௨௬

தொருநிகம நான்கி னுட்பொரு ளானுன் றன்னைப்
பொதனைக் கழுமு னோசூம் புரிமுசிப் பானுன் றன்னை,
மேதக விருபா லும்கொள் விமலனைக் கங்கை மேய
பாதனைப் பாடப் பெற்றே னக்கன்பா லாக லுற்றேன். ௨௭

என்றிடு நம்பன் கேளா விருதவப் புதுமை யாவி
கொன்றுணு மரக்கன் கைப்பட் டுயிரது கொண்டா ரில்லை
தன்றமேன்று ளிக்குங்குலைத் தொங்கனின்றொழும்பனாய்ப்பா
வின்றுயிர் பிழைத்தாய் மீட்டு மேகுவாய் ... னென்றனே. ௨௮

கேட்டநம் பாடுவானென் கிளத்தினை நம்ப வீது
கேட்டலுங் கேட்டிற் கேது வாமிது கிளக்க வின்னே
வேட்டவென் யாக்கை யந்த விடக்குனக் காக்க லுக்கே
யூட்டுவனன்றி மெய்யை யோம்புவ னல்லன் கண்டாய். ௨௯

பாவகற் கன்றி யிந்தப் பாரினுக் குணவ தாகுஞ்
சாவுறி லன்னை தானுஞ் சிவமென வெறுப்ப தாகும்

(௨௫) மூன்றுநந்தை-ஏகாதசி. சண்ட-விரைய.

பூவினி லொருவ ரேனும் புரிந்திடாப் பொள்ளல் யாக்கை
யாவதி தொருவற் குண்டி யாமெனிற் புகழென் றன்றாய். ௩௦

நாவினுக் காவார் பல்ல நன்மைகள் புரிந்தா ரேனுஞ்
சேவினைத் தழுவு மெம்மான் திருவுள முகப்பிப் பாரோ
சாவினிற் றலைசு மந்த தனுவிது புரத்த லாலே
வீவுறின் மிகிச் சிறந்ததாயினு மேவ வற்றோ. ௩௧

நவமது குறித்தேற் றிது சால்பல விங்ங னென்று
னவமதி யுரையல் வாழி யகனுதி யெனவு நம்பன்
றவமகிழ்ந் தைய வுன்றன் றகைமைமை யுணரகில்லா
திவணிது புகன்றே ணும்ம வென்றுநீ வாழ்க யென்றே. ௩௨

நருமென வாவி யுன்றன் றவப்பய னனைப் மாயோ
னுருபெதங் காணி கொண்டா யாருனை யசிப்ப ரைய
விரும்பிய வாறே நிற்கு விடைபகர்ந் திரக்கனுன் றானு
மிரும்பவ மினிர்த்து வான மெய்தியமென் றேகினனே. ௩௩

கலிவிருத்தம்.

சாத்தகம் பாடுவான் சனர்த்தனைத் தொழாப்
போத்தமை புகன்றனம் பொருவி லந்தணீர்
காத்துமப் புராக்கதை யடைக்கலஞ்
சார்ந்தமை தெரிக்குதுந் தகையிற் றோன்றியே. ௩௪

குறுங்குடிப்பிரானை வழிபட்டுமீண்ட வத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஆகச்செய்யுள்-௨௦௪.

(௩௩.) மினிர்த்தல்-அழித்தல்.

ஆறாவது

பிரமராக்கதன்

சரணாகதியடைந்த வத்தியாயம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கலவமா மயிலஞ் சுயற் காசினி மடந்தை கேட்டி
சிலவுரை பகர்த லன்பன் பிறனெனச் சிந்தை செய்யல்
குலவுபா டறிய வன்பன் றூதல முணர்ந்த வேண்டி
யிலவெனு மிதழா யாமே யிவ்வணம் பாடல் செய்தோம்.

பின்னொன் றுமிடை யன்பன் வேகமா யதற்க ழிந்து
சொன்னசொற் றவறா திற்றுச் சொரிகனற் கண்ண னாகி
முன்னிய நிருதற் காணாட்ச் சொலற்கரு முதவி செய்தே
முன்னுவுரை தந்த வுன்றன் மொழிப்படி வல்லே போந்து.

நம்பாடுவோர் தம்மைப்புண்ணென வுரைத்தல்.

கலிநிலைத்துறை.

மாலை யந்துழாய் மருமனை யிமிழ்திரை யருகு
வேலை மீதினில் விடதாத் தறிதுயின் மேவுங்
கோல மேவிய கொண்டலை யம்புயை குலவு
நீல மாமலை கிகானைக் குறுங்குடி யவனை.

வாதமேதரு மாயனை நேயனைக் குடங்கொள்
பாத மாடிய வவனைத் தகவினிற் பாடி
விரத முற்றிமீண் டேற்றனன் விளம்புமென் னுரையைச்
சரத மாகவே நம்புதி யென்றிது சாற்றும்.

குடர்கு பூம்பிட வாட்டுகின் பசிப்பிணி குலையப்
படரு மூக்குமென் னுடலினைத் தனித்தனி பகிர்ந்தே

யடரு முனைவர் மருந்தியே யரத்தநீர் மாந்திச்
சட்ர வங்கியைத் தணிக்குதி தணிக்குதி தக்கோய். ௫

கால நோக்கிடுங் கூற்றுவ னெருநத்தினிற் காத்துச்
சால நிற்கவு மெனதெலக் கொண்டனன் றமியே
னீல மாமலை சேர்பவ கினக்கிது வுடல
மேலின் மாயவ னுருவ னிசைமதி யென்றான். ௬

அரக்கன் நம்பாடுவாரை அருமைபாராட்டல்.

இன்ன வாறுரை யன்பனை நிருதனே நிட்டுப்
பன்னு வானுன்றன் மெய்யினைப் பொய்யினைப் பார்த்தா
யென்ன வாழ்த்துகே னென்னென வியக்குவே னின்னைச்
சொன்ன வாயினைக் காசினை யேத்தருந் தூயோய். ௭

மூதை யாயின னின்றிற … யவோன் …
னேரிய … என்றிகின் சீரை … சைப்பார்
கா … வேந்தனு மோர்புடை நவி றவல்லானோ
… மிக்கிலாச் சிவோரா வுரைத்தல் ஐயனே. ௮

… ச ஞாயினை பிறந்தையி னெறியினி … னேடி
நீச ஞாயினை யிலக்கென வுன்செவ ரெய்ப்பர்
சீசி யென்பயன் பெற்றனர் தேவராய்ச் செனித்தோர்
பூசை செய்திடத் தக்கவோர் பூசுர னீயே. ௯

அறமு மெய்ம்மையு நின்வயி னோங்கிட வதிந்தே
னறமு மெய்ம்மையு நீயெனக் கையமொன் றின்றாற்
றிறமு றுய்பெரி யோயுன தருட்செய றேற
வுறும விந்திற மின் … னென்னென வுரைக்கேன். ௰

அஞ்சி னேனுன்றன் சத்திய விரதத்தை யறிந்து …
மஞ்சு மானுறு மாயவ னெனவுனை மதித்தேன்
செஞ்சொ லாயுனைச் செகுத்திட நினையவும் இல்லே
னஞ்ச வாயின யானுமென் குடியுமென் றுரைத்தான். ௧௧

(எ) வாய்-வாயினிடம்.

நம்பாடுவார் தம்மையுண்ணத் தவவலியுறுத்தல்.

என்று பற்பல படித்தெடுத்தோதத்திடக் கிருத
னன்று கேட்டகம் பாடுவாரரக்கனை நாடிச்
சொன்றி யானிறை தோற்றெனற வினைச்சுமை யென்ன
யின்றி கந்தனன் கான்றசோ றிகக்குமா றென்று. கஉ

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கடிநா யகயா துநிலைந் தனைமுன் னுரைதந் திடுவெந் தினையார்த்
தையினே, படிமீ துபுவக் குலைவிட் டொளிரும் படிமந் தனிலைக்
கருதே விவணீ, கடியா தெனதாக் கையையுண் டுகெடும் பசியைக்
களைவுற் றிடுமே யைய்ய, நெடிவாய் மையைக்காத் திடல்வேண்
டுமென் றோதுற் றுபுகழ்க் குனியா டினனால். கங

அவ்வா றுரையா டியவன் பன்மொழி யதுகேட் டுயிர் வாசிகப்
பெருகி, யிவ்வா றுயிரா னனையன் னிபம்விட் டிடுவா னினியென்
னையென் னளவு, மெவ்வாழ் வையுமெய் தவதற் குரியர் விமரா
னுடவாக் கையினெவ் வளவுந், துவ்வா கெடுமா னினிவா றியான்
சொல்லுந் திறமேற் குதிரா யவனே. கச

அரிதா முடலெத் கருணுங் தகையின் னமலன் னிமலன் னதலன்
மதுபம், வரிபா மெலர்க் கமலத் தவள்வாழ் மருமன் பெருமன்
னவர்சூழ் தருமிப், புரிமே வியுகந் திடுமெம் பெருமான் பொறிமான்
விழைபொன் மயமான் கவர்வான், பொருகா னடைந் திடுமா னவனைப்
போற்றும் பலமெற் கருளென் றனனே. கரு

யான்முற் றிடமோ டிசைசொற் றிசைமு மிசைவுற் றதினை
வுதினிங் கிதனை, மீன்முற் றிடநீ நினையா துவறி தியலா தனவோ
தியிலாத் திடுதி, வான்முற் றமதிற் றிரிமா மதிலைய மகவொன் றிவறி
மிகவா டல்பொருளுங், கான்முற் றிடுவோய் விழைவீ தெனவே
சுழுமுற் றிடயன் னவன்பின் னுவனால். கசா

இராக்கதன் இசைப்பலனை யிரத்தல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆடமர் கடந்தவாழியங் தடக்கை யண்ணலா ரடித்துணை மறவாப் [தும்
பீடமர் பெரியோய் பசுமென் னுரையா விளகிலை நினதுளம் பெரி
பாடிடும் பயனே முற்றுமே யளிக்கும் புரிவிலை யேல்திற் பாதி
நீடிடா தருளி யெனதுயி ரேய்ப்ப நினைகுதி யென்றன னிருதன். கஎ

இசைத்தவை கேட்ட வின்பனி தறைவா னரக்கனே ளேதுரைக்
கிலின், னைசைத்திற முற்றுந் தென்றனைக் கொன்று கலிபசி யவித்
திடத் துணிவரிய், தசைத்திற வுடலைச் சதமெனா நினையேல் சத்திய
மோம்பலே யன்றி, வசைத்தகை பயக்கு மிவ்வகை சிறிது மனா
தொளே னென்னவே மறுத்தான். கஅ

காழுறு முளத்த னிவனெனக் கறுத்துக் கடிபவ னென்றனைக் கனற்
பொறிகள், வீழுற விழித்து நோக்கியா னுரைத்த விதமுத விடமாட்
டாயே, லேழுயர் களிற்று ளொன்றினை யட்டு மொன்றினுக் கருளியு
நின்றோன், வீழுறு நிலய நோக்கியேத் தெடுக்கும் விபன்றுதிப்
பலன் றனிற் பகுத்தே. ககூ

ஒருவரும் யாம பலனளித் துனதில் லுகப்புட னுறுகவுன்
மகார்கள், வருவழி நோக்கி திற்பரா லவர்கண் மனமுகப் பித்துன
தில்லின், பெருவள நுகர்க பேசிடு மென்சொற் பிழைங்கலை யென்று
ருத் துரைப்ப, வெருவரு முளத்த னையெம தன்பன் மென்மொழி
யாலுரைத் திடுவான். உ0

உறுதியைக் காக்க வுரைத்திடு மிவற்றை யுள்ளுறத் தெரிகிலா
திங்ஙன், வெறுவிய புகன்று வேண்டிநின் றனைநீ விடியலு நேர்ந்தது
வீணிற், பெறுவதுந் தவிர்தி பெட்டவா றளிக்கப் பெறுகிலே னென்
னையுங் கெடுக்க, வுறுதிகொண் டிட்டா யின்கிது தகவு தெனவுளங்
கொண்டிட லூரவோய். உக

வேட்டிடெ பலனிற் பாரியு நீப விருப்பமில் லேனென தடலே, வீட்டியிங் நிலையி லுயிரனீர் பழுதே விடக்கிலே மிசைந்தன தாலி, வாட்டிவா டிக்கும் பசியினை யடக்க மதித்திடேன் றுறுதியிற் கூறக், கேட்டிதவ் வரக்க னிவனிலை நன்று லெனமனத் தெளிந்திடை நினைக்கும். ௨௨

அடியவர்மேன்மையை அரக்கனினைந்தல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சிலம்பி யதுவா யுமிழ்நூலைப் பின்னுந் தன்னுட் செறிப்பதுபோ
லலம்பு கடல்சூ ழுலகுயிரைத் தோற்றி யொடுக்கு மொருவனடி
புலம்பு கலவா துள்ளிருத்திப் போதம் பூண்ட புண்ணியர்க [ளே.
ளிலம்பொன் மடந்தை தனையென்றும் பொருளா வுன்னி லெகிழுவ

நுகரும் போக நிலைமையில வகக் கழியு நோன்மை கண்டுமிழ்
பகரு மீனப் புந்தியுளோர் பரிவி னவையே நுகர்ந்திடுவர்
சீகரும் யோக முனிவருந் தோரா மறையும் பழிச்சிடவே
திகழுந் தீர வுததிவளர் செம்ம லடியா ரவைசெய்யார். ௨௪

காமம் லகர யாக்கையைத்தா மென்னார் தமதல் லாப்பொருளா
மேம மாதி தமவென்னா ரிவரே மூத்த வெனப்படுவார்
காமம் வெகுளி மயக்கமிவை மூன்றுங் கலவா தம்மூன்ற
னுமங் கூடக் கெடுதலா னலிவற் றிருப்ப ரெஞ்ஞான்றும். ௨௫

கடிசேர் கள்ளூற் றுவட்டெடுக்குங் கமலக் கோயில் வதியணங்கு
குடிசே ரகலத் தரிந்தமனைக் குறித்து வாழ்த்த லேவீடா
நொடிசேர் போழ்து தணத்தலுமே நுவலே லாத கொடுநரகாப்
படிசேர் காலத் தின்னுவர்ப் படிவர் தமிழுஞ் சிறந்துளரேல். ௨௬

நோடுவ தலவா மிருவேறு பற்றுந் தொடுவ ரோபெரியர்
விடுவ துவந்தே காலகதி வேண்டி நிற்ப ரதனேரிற்
சுடுவ தொழிக்குந் தன்மையெனத் துறப்ப ரிவனு மந்நெறியிற்
படுவ தூற்று னென்புசப்புழிப் பகட்டிற் படுவ னேபடரான். ௨௭

வீடு வேண்டு மெனுநினைவும் வெண்டா தெம்மான் விதித்தபடி
கூடு மென்றே யவன்குறிப்பைக் குறியா யுணருங் குணவானர்
மாடு மனைவி மகவில்லம் வருந்திப் பெறுக வென்றிடினும்
பாடு பெறுவ தெனவிழைந்து பவத்து ளழுந்திப் பரிவாரோ. ௨௮

மெய்யை யுணர்ந்த மேலவரை மேவிக் காணப் பெற்றுரு
மைய மறுத்த நெறியா லையன் பதமுற் றிடுவரென்ப
செய்ய விந்தத் தவனை யின்று சேரப் பெற்ற சிதடனுமே
யுய்யும் வழியைப் பெற்றிட்டே னுதற்கு யானே ருதாரணமே. ௨௯

பாட்டுப் பயனை நன்குணர்ந்த பரம பத்த னிவனதனால்
ஈட்டுப் பலகா லிரந்திடினும் விற்க விரும்பா தொழுக்கின்றான்
றேட்ட மில்லா னுயிரிடத்துஞ் செய்ய வுரையா னிவனடியே
யீட்டப் படுநற் பொருளாகு மெனக்கென் றுறுதி கொண்டனனே.

அரக்கன் சரணாகதியடைதல்.

உய்யற் குதவு காலமிது வென்று தெளிவி னுணர்ந்தனனு
லையற் கடிய ருயினனு லாகூ ழின்றேற் கமைந்ததுவாற்
செய்ய நாளு மின்றெனக்குச் சேர்ந்த தாலிப் பெரியோனை
வெய்ய நெறியிற் கண்டிந்த மேன்மை பெறுமென் றவமென்னே. ௩௧

ஒன்றே புரிய வேண்டுமென வுரைத்தா ருறுவ ரதுநன்றே
லின்றே யின்னே செய்கவென விறுத்தா ரினிநான் றாழ்க்கிலே
னென்றே கண்ணீ ரூற்றெடுக்க வெழுந்தா னடித்தா னிருநிலத்தி
னின்றே வீழு மரனென்ன நெடிதவ் வன்ப னடிவீழ்ந்தான். ௩௨

சிறியே னறியா தடிகடமைச் செயிர்த்தே யவம தித்தேனிக்
கிறியேன் பிழையுட் கொள்ளற்க கேடில் பதகன் பன்னாளாய்
வெறியே கொண்டு வெய்யனவே வேண்டு மளவும் புரிந்ததலாற்
குறியே னுய்யு நெறியொன்று மும்மா னுய்வான் குறித்தனனே. ௩௩

விரியு மன்பிற் றன்பதமே வேட்ட வர்க்கு மதுவிரும்பா
தரிய வுயிரைக் கொலைபுரியு மறிவி லார்க்கு மென்தனனும்
பெரிய பரியங் கத்தமரும் பெம்மா னருளும் பெற்றிமைபோ
விரியு மன்பி னேற்குமரு ளீக வவனே யிமை நினைந்தேன். ௩௪

கொடிய னெனினு மும்மடியைக் குறிக்கொண் டேற்றுதலிலென்னைக்
கடிய வுளத்தி னுன்னற்க கடவுளோர்க்கா வுளுகுநனாய்ப்
படியி னடந்து படிவெண்டிப் படியை யடியா லளந்திட்ட
மடியில் கருணைக் குறுங்குடியெம் வரதற் பேணி யுகப்பித்தீர். ௫௯

பாகினினிய பாக்கட்டுமுட் பனுவ லொன்றின் பயனுதவிச்
சேகு பெறாதீ விளையுண்டயேன் செனன மோயச் சிந்தைக்கவென்று
வாகு வினிலோர் யாமேழுந்தி மன்னு வெழுமும்பன் றனையுய்த்துற்
காகு நெறிதே ராகூழோ னன்பிற் றுதித்து வாழ்த்தினனே. ௬௰

கருணை ததும்பு நமதன்பன் கடியோன் றன்மை தனைக்காணாஉடனே
வருணா கிரணத் தலர்கமல மன்ன வதனங் குளிர்ந்தினிய
பொருணன் கமைவாக் கினிலுந்தேசல் பொன்மா னுரைத்தெய்வத்தனிர்ந்தத்
தருண மருளை வழங்கிடுவென் றுறைவிட் டெழுகி யெனமொழிந்தான்.

எழுந்து பிரம ராக்கதனு மிருகைகமுகிழ்த்தே யெதிர்நிற்க
வுழுந்து முருரத் தருள்பொழுதிற் குணவேற் றுமைமீ யுற்றனையா
லிழுந்து மிந்த விழிபிறப்பை யடைந்த வகையே தறைதியெனக்
கழுந்து மனத்தோன் வணங்கியிது கழறத் தொடங்கி னனன்றே.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

உரமலி தவத்து மலியருண் முனிவீ ரோங்குநம் பாடுவோன் றன்பாற்
றரமமை பிரம ராக்கதன் சரண்சேர் தகைமைபே சினமவற் கிரங்கி
வரமமல் கேசவனைத் துதி கான மகிமையாற் றெய்வத வடிவும்
பரமுநற் பதமு மளித்தவை தானு மடைந்தமை பரிவினிற் பகர்வாம்.

பிரமராக்கதன்சரணாகதியடைந்தவத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆகச்செய்யுள் — ௨௬௬.

ஏழாவது

நம்பாடுவார்

கைசிகப்பண்ணாற் கதியடைந்த வத்தியாயம்

அரக்கன் முற்பிறப் புரைத்தல்.

கலிவிருத்தம்.

நேமி னங்கு மலர்த்தாளோ வொன்னுடை
வதிவு றுத்தக மாமலர் மீமிசை
விதியி னிற்பரிந் தேத்தும் விழுமியேன்
கதிவ குப்பன் கருத்துற வேண்டுமால்.

சகர கோத்திரத் திற்சனித் திட்டனன்
மகர வேலை யுடைமாநிலத் தைக்குநா
ணிகர தற்ற நெறியிலி யாகியே
பகர ரும்பெரும் பாபம தாயினேன்.

சோம சன்ம னெனும்பெயர் சூடினே
னேம நன்னெறி யொன்று மருவலே
னேம மென்றற மென்று மியற்றிலேன்
சேம மாய்ப்பிறச் செறிநெறி பற்றிலேன்.

சூத்தி ரத்துந் தொகுகுலத் தும்வியன்
கோத்தி ரத்துங் குணங்கெடு கீசனே
னேத்து நன்மறை யோனென விருதித்
தாத்து மத்துக் கருநெறி தேடினேன்.

ரூப கன்ம மியற்றிட வுன்னியே
தாப தப்பெரி யோருந் தமியனேக்
கோப மிக்குச் சினவக் கொடியவாம்
பாப காரிய மேபல செய்தனன். ௫

அன்ப கதி லடையயா தலோபமு
மன்ப ரித்திடு மாசமு மன்னலா
னின்ப முற்ற வியற்றமவ் விட்டியைத்
துன்ப முற்று முடிக்கத் துணிந்திலேன். ௬

இல்ல மன்னயான் செய்யுமவ் விட்டியிற்
குல மென்னுமோர் தோடந் துவக்கிற்று
கால நேர் முடிக்குமுன் கல்லுநர்
வேலி னூர்ந்து விருந்தெனவீர்ந்தனன். ௭

கடிம கத்தைத் தொடிக்கலாக் காழிறு
லடிய னேனிவ் வரக்க வுருவினைப்
படியி ழிக்கப் பரித்தனன் பாவியேன்
றடிபு சித்துச் சரித்தனன் கானகம். ௮

என்ன புண்ணிய மெய்தின னேமுன
மின்ன காட்டகத் தெய்தி யிருந்தனை
சொன்ன வாய்மையைத் தோமற வாற்றிடு
மன்னை மாறு மமையனு குற்றனேன். ௯

கையைப் பற்றித் தகைந்தனை கான்மல
ரைய வியமன மன்பிற் பிடித்தனென்
பைய வேகவும் விட்டிலென் பாவியே
னையுந் தீவினை நாச முறுத்துவீர். ௰

இந்த மாயப் பிறப்பை யரிந்தெனை
யெந்த வாறு செய்தி ரொரு வுள்ளமோ
வந்த வாற்றினி லாக்கவடியனேன்
சொந்த மாயினன் சோபமொழிக்கவே. ௧௧

காலைச் சற்றிய காரி யாவது
வேலை வோச்சினு மேகுரு தவ்வனாகு
சாலப் பற்றினென் சார்பிலி யேன்விடே
னாலை மென்ன வகற்றிட லாளென்றான். ௧௨

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

துறையிரந்த வரக்கன்முகங் குனிர நோக்கித் தொல்வினைவை தேகியுடன் கொடிய கான, நிறைமுனிவ ரகங்களிக்கச் சேணுயிவா னோர்செவி இ யருளிந்த வெம்மைப் போற்றிச், சிறைமலிவெம் பிறவி யெனு நோயை வீந்துந் திரிந்திடாப் பாடுவான் செப்பு மாற்ற, நறுமலரின் மடைந்துழைந்து கெய்த்து நீண்டு நாலெய்யு நருந்தா னன்று மென்று. ௧௩

நம்பாடுவார் அரக்கனுக்கநுக்கிரகித்தல்.

என்னுரைங்கைமுக மினிது நோக்கி மெய்ந்நிறைமரன் கூறிய வவ் விருந்து முள்ள, மென்னெறியை நோக்குமா விருக்கின் வியம் பிடுவ னவ்வடிய னியாக்க தற்கடைந்தொன்றுமுனை தகத்தளர்வ வெரிழிவை யெம்மா னுபாயதக் கிரிமைபெறுந் தொழும்பு முறை யின்மயின இழிபிறப்பை யொழிப்பல் யான்பா டியவிசையிற் பச்சிம மொன்றெனுண் டாமால். ௧௪

அக்கீதந் தறைதருமை சிகமென் றேது மருந்தாயென் றுண்ட தறு நுறம்ப லத்தை, மிக்கிய விரும்பினனம் தேன் பாவம் வேரோடு விட்டியருள் வீடு சேர்க்குக், தக்கோரு மெம்பெருமான் றனிநாமத்தின் சால்பினையிக் கதைக்கொன்னச் சாற்ற இல்லா, ரக்கிர வாரியிலோ ரரிய திருமதிதுயில்சே ராந்துயில னறிவ னன்றே. ௧௫

எழிலியினைக் கண்டிலக்கு மஞ்ஞைநோ வெனைநோக்கி யகங் களிக்கு மேந்தி யுரய்கேன், பொழிலலைத்துப் புனலகத்திற் புகுந்து வாழ்ந்து போர்வேட்கும் பொறைத்தோளான் பொன்வில் லேந்துந், செழுமதிச்செந் சடையோன்றன் றிகிரி யொட்ட நின்டிறலோன் பின்கையனுக் கருளா காமுன், வழுவறுமென்னை கமது தொண் டன் மாசறுதா வைவற்கருளா மழுங்கி னனே. ௧௬

பலஞ்சேர் கருங்குழல்கேட் டிடுதி நம்மு னொளிறுங் கைதி கைப்ப ணிவிதி ஞெறி, குலஞ்சேர் கன்னியர்த மாசை நோயா லலை யவிடே மலையமுத லடுக்க விற்பல், காலஞ்சேர்ந் தருந்தயங்க ளாற்று வார்க்குங் கண்கூடாக் காணவொணுக் கதிய ளிப்பே, நீலஞ்சேர்ந் தொளிர்மேனிக் [illegible]லன் ஞறு கெடிதுபுகழ்ந் தேத்திடவே நிறுவு வேனே. ௧௭

[illegible]மலிகைசிகத்தை யன்பி ஞேடே யுறைந்திடுவோ ளிவ் வடிய னரக்கன் றன்னை, நன்றிபெறச் செய்விந்த திறனை தென்ன நன்னினைச் செய்விக்க [illegible]லை னன், குன்றுருவித் தேகோடு [illegible] வென்று குரைகடலிற் குரக்கினத்தைக் குமுற [illegible] என்றுமனத் திராவணனைச் சுற்றத் தோடுங் காதியயார் [illegible] நியங்குண் டாயே. ௧௮

கொ[illegible]ன்னியைக்கோ மாதே நின்போற் [illegible]றியவிம் மாற்[illegible]லையங் [illegible]கொண்[illegible], னம்பாடு வானரக்கற் கிடுக்க மிக்கு நல்[illegible]ஞற்பாவ[illegible]ச மெய்த்தி தம்பாடு தரிசனமே நிமிறு ஏரிங் [illegible]த் தபனியமாந் தகைமையெம்[illegible]ருஞ் சார்ந்திட் டாங்குச், செம்பிடு பங்கிசெறி யரக்கன் றாய்தாஞ் செய்யதிரு வுருமேவித் திகழ்ந்திட் டானே. ௧௯

அல்லோடு பகைத்தறலை நரலை [illegible]சேர்த்தி யம்போதி நிதமலைய வலைத்து நின்[illegible], செல்லோடு தலைச்செய்யுஞ் சைவ லத்தைச் சேதவனம் புகுத்திமிகக் கறுத்த கூந்தா, லெல்லோடு தலைக்காறு வல்கூல் லாழி யேவியவெம் மடியவன்றன் சீர்[illegible] சீர்மை, சொல்லோடு சொல வெமக்கு மாகா வென்றுற் சொலவல்லா ரியவென்னச் சொல்வா யணிழை. ௨௰

வரத்தாலவ் வரக்கவுரு மாய்ந்த வன்றேன் மாசகன்ற வுளத்த னுய் மங்குற்'காலத், திரத்தாலு மதியமெனத் திகழ்வுற் றன்பன் றுளிணையிற் சிரஞ்சாய்த்துக் குடங்கம் பட்டே, யரத்தாம்போ ருகத் தமருந் தடக்கை கூப்பி[illegible]யருமருந்தா யென்பிறந்தை யகழ்ந்தாய்

(௧) கோ-பூமி.

பாற்றி, தரத்தலொப் பில்லாத தலைவ போற்றி சார்ங்கோரைத் தவிர்க்குந் தலைவ போற்றி. ௨௧

அரக்கன் பரமபதமடைதல்.

என்றினைய வகைவணக்க முரைத்தே யந்த வேங்கெதிலா ரமக்குரிய் தொண்டு பூண்டு, நன்றுபல நாட்கழித்தே நம்மைச் சவை நாடொறுஞ்செய் யியநமது நாடு சேர்ந்தான், முன்[illegible] விமுலையுன் [illegible] நம்மைக் குறித்துநிதந் துதிபாடிக் கூத்து ரடித், துன்றுமி[illegible]ச யோகியருந் [illegible]திப்ப வாழ்ந்த தோமறுநம் ரடுவா னியல்பு [illegible]ண்மோ. ௨௨

நம்பா[illegible]வார் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளல்.

[illegible]ரவின் சுமையன்ன வுல[illegible]ற் பன்று [illegible]முன்[illegible]றயி ரமைப்[illegible]டித் துயிலு ணர்த்தி, வீ[illegible]டுறையு நித்தமுத்[illegible]தொ[illegible]திர் காண் [illegible]த்த விண்ணவர்கண் மலர்மாரி வீழ்த்த மாதர், ந[illegible]யங்க [illegible]வுட னுட்ட மேய நாகநா தர்முதலோர் நணுகி [illegible]ழ்த்தப், [illegible]ட்டிலடங் காப்பரம பதத்தி னம்மைப் பாடிடநம் பேருளார் [illegible]ந்தா னன்றே. ௨௩

[illegible]கலிவிருத்தம்.

செம்மை நள்ளிற் செறிந்த மதியினை
யம்ம வோர்புடை யன்ன நுதலினு
மெம்மை வேண்டி யிரந்தனை யாதலி
னம்மை நாடு மறங்க ளவிற்றுபு.

இசையி சைத்துநம் மேர்புகழ் பாடுவான்
வசைய றுஞ்சீர் வருத்தன மெவ்வித
நசையு றுந்தொழி லுந்நமக் கானவே
யிசைய வற்றுரு மின்பமிக் கேய்க்குமால்

தனுவின் முன்னுறுந் திங்களிற் [illegible]ன்கி
னிளிய தாய்வளர் காலையே காதசி

புனிதமாய விதியுட் புரையறு
மனதி னெய்மை நினைத்தன் மருவியே. ௨௬

கரும மாறி கழன்று நமையலா
லொருபொருட்கு முளமிட் முற்றிடா
தருமை சேர்ம தாலய மண்மியே
ிற்ற ாக்கரஞ் சேர்த்துத் தொழுதெழா. ௨௭

பாடி நம்மை யுகப்பிப் பவர்களு
மாடி யத்தைகைப் பாட்டிராக் கேட்டபி
ற்றேடி வாழ்த்து மவர்களு ம்மய
னீடி யென்று நிலவி யிருப்பரே. ௨௮

ஈண்டு நம்மை யளவி யாயபல்
லாண்டு பாடியா னந்தத் திருப்பரால்
ண்டு வார்கு விழைக்கி நல்குமீ
ண்டு ரைத்திற சத்திய மொழிழாய். ௨௯

என்று கூறி யிருநில மாதரு
நன்று வக்க நவிற்றின ளரமேற்
றன்று மாலினிற் றேன்று மழவெண
வன்றி ருந்தரு ளாழியங் கையனே. ௩௦

கலிநிலைத்துறை.

செங்க திர்க்குட திசையினிற் சென்றுழிச் சேத்தல்
பொங்கும் வானம தென்னவே பொலிந்தசெஞ் சடையீ
ரிங்கு மக்குநா மறிந்தவா றிக்கதை யிசைத்தேந்
துங்க மேயினீர் மேயினேன் யானுமத் தூய்மை. ௩௧

மிக்க மேன்மைய தாய்ந்தவர் வினவினோர் தம்மை
யொக்க மாவறச் சூழலி லுறுத்துவ தன்றி
யிக்கு நேர்சுவை யமுது கானவை பவத்தைத்
தக்க வாபுலப் படுத்துவ தரியது சாற்றின். ௩௨

பத்தி சாரமா யுறுவது பளகறு வாய்மை
யித்த ரத்தமென் றுணர்த்துவ திக்குவ லயத்தாய்
மெத்து மாகசயில் வினவிட வார்கவெம் பெருமா
னுரைத்த வன்பினி லுரைத்தனென் றுலைவ றுரைக்கேன். ௩௩

வான மேவிய பிரளய வாரியில் வதிந்த
மான வின்னலை யவனிமா திக்கதை மகிழ்வி
னேன மாயினு ரியம்பிடக் கேட்டகன் றனனே
லான வைபவ மன்னெனா வறைந்தவன் யானே. ௩௪

என்று சூதமா முனிவர னிருகணீர் வார
நின்று கூறிட நைமிச முனிவரர் நிலை
யன்று நீத்தன முனிவர னடிமுடி முடித்துத்
தின்று தோத்திரஞ் சொற்றனர் தூமறை மறையால். ௩௫

ரவுதி காதியர் பன்முறை தாழ்ந்தெழுஉப் போற்றத்
தவனெனப்புறுஞ் சூதமா முனிவரன் றவிர்த்தான்
வன மாவெனக் கதழ்மனந் தரித்திக்கடுந் தவஞ்செய்
தவனி போற்றவம் முனிவா ரங்கன மிருந்தார். ௩௬

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வாழிநம் பாடு வான்சீர் வாழியன் னவன்றன் காதை
வாழிவை ணவர்சின் னங்கள் வாழியொண் மறைய வங்கள்
வாழியெம் வராக நாதன் வாழிவண் புவனி மாது
வாழிமன் னவன்றன் செங்கோல் வாழியா ரியன்றுண் மன்றே.

கைசிகப்பண்ணுற்கதியடைந்தவத்தியாயமுற்றிற்று.

கைசிகவேகாதசிபுராணமுற்றுப்பெற்றது.

ஆகச்செய்யுள்—உ௮௦.

நம்பாடுவார்திருவடிகளே சரணம்.

ஆசாரியன் றிருவடிகள் அடைந்தொழிக.

118430.

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
எ	[illegible]உ	க	குகந்த	குந்த
அ	உங	ச	கொள்வா	கொள்வார்.
கங	[illegible]	ச	மூர்திக்கு	ஊர்திக்கு

அன்பர்களே !

உங்கள் நண்பர்கட்கு அறிவியுங்கள்.

விலை அணா நான்கு.

தபால் சார்ஜ் பிரத்தியேகம்.

எஸ். மூர்த்தி அண்டு கோ.,

நெம்பர் 305, தம்புசெட்டி வீதி,

முத்தியாலுப்பேட்டை,

சென்னை.